

Kajuk Gyula

Őszi kék

válogatott versek

Őszi kék

Kajuk Gyula

Őszi kék

Kajuk Gyula

Őszi kék

válogatott versek

2010

© Kajuk Gyula, 2010
Minden jog fenntartva!

Tördelés és borító tervezés: Dobos Gábor

 Könyvműhely.hu
A kis példányszámú
könyvgyártás specialistája

Előszó a versekhez

Csavarogtunk. Kajuk Gyula útjai, vízpartjai, árterei, macskaköves utcái, villanó képei jöttek velem. A Duna csobban a versekben, a víz visszatérő motívuma inkább a lassan elmélázva ballagó idő. Az alkonyok hűlő képeiben mindig ott a holnapot megkeményedett bölcsességgel váró ember nyugalma. Ez a versek ritmusában végig kísér, így hat rám, amikor a keserűség rálegyintéseit érzem ki a finoman megfestett képek mögül. Emlékszem a költővel a mediterrán csodák nem feledhető pillanataiban, a párizsi utcák zsibongó életében megállított időben. A színek a legélénkebb tónusokban is mélyek a történetek dimenzióinak köszönhetően.

Őszi kék-ben minden emlék, múltó csoda itt kavarg. Nincs a versek mélyén megbánás, az emlékek színei bársonyosak, ha jajdulnak is bennünk, halkan, mert nem ez a fő motívumuk. A ritmus hol felgyorsul, akár a férfi szívverése a legszebb történetek átélésével, hol bölcs mosollyal legyint a múltba veszőre. Kavargása is az ősz színeinek kavargása, játéka hajnali köd, esti tűz pattogása. Nincsenek a verseknek kérdései, megállapítások, életpillanatok csendülnek itt, hol lágyan, hol fémesen keményen, de mindig visszafordulva a jelenbe, a költő saját valójába.

Ősz a hegyen ...Innen vet szálakat a költő, ezeken a szálakon szaladnak az ősz történetei, a tűz, a csend, a füst, a meg nem unható erdő képei, vágyott ízei. Ennek a ciklusnak számomra legkedvesebb része a Gombaversek, hol vidám, hol fanyar ízeivel, de mindenképp élet-igenlésével, játékos ismerkedésével. Az alkotó ember és a mindennapi szükség szembeállításával, az érzelmek fokozásának mestéri hullámvasútján járjuk a hegyet, benézünk a páfrányok alá, vilá-

gító ablakokon, éljük a napszakokat, meglessük a vadak titkait, és együtt sóhajtottunk búcsút a hazaballagó csordával.

A *Titkos kert csodái*-ban a krónikás mélyen része ennek a valóságos, mégis meseszerű világnak, susogó nádszálaival, kóroíval, virágaival. Szimbolikus jelentésű a kút, a kék hold, a tiszta lélegzet, a fűszálak, a siető hangya. Ősz van, alkony és éj, itt ritkán, és erőteljesen süt fel a nap, sejtelmes világot teremtve. Centrumában ott áll a költő, az érző szív, a lelkiismeret, a férfi, az ember. A versek képei tiszták, ritmusuk hol játékos, és mégis mélyre visz, belébonyolódik a legbelsőbb világokba, aztán mintegy fekete-fehér filmből, a szemünk előtt sétál ki a költő történetből.

A *Kerti sokadalom* minden kedves kis lénye itt nyüzsg. Pezseg az élet. Jól érzem magam ebben a világban, úgy vesz körül, hogy minden érzékemmel jelen vagyok. A versek hangulatát hozza az a mesélő technika, amellyel a költő bevon bennünket világába, kertjébe. Zajlik az élet körülöttünk, bennünk, pereg körülöttünk a film, kiemel a hétköznapiokból.

Az *Elhagyott kert*-ben a versek minden sora mesél, visszatekint és emlékeket idéz. Van itt még, (vagy már) ezer látnivaló, minden pillantásra ott ül egy emlék, ott hajlik egy kis történet, egy csepp csend, és csak a múlt, és a múlt. Vár ez a ciklus, a múltat várja. A versek hangulata, képeinek mély ereje, tónusa idéz, és nehéz illata ott ül a lelkünk mélyén. Van ilyen kertünk mindannyiunknak.

Viharok, és a viharok előtti csendek, a rekkenő nyarak, a tisztító esők és a hatásukra felrobbanó természet csodái, hó, jég, és végtelen csendek.

Így tekintünk vissza és keressük önmagunkban azt valamikori ózonillatot, azt a balzsamos estét, azt a tiszta, fényes hajnalt. Itt vannak ezek a csodák, ezekben a versekben, úgy megírva, mintha a saját naplónk olvasnánk azzal a mesteri szövegalkalmazással, amelyet

mindig szerettünk volna magunkénak tudni, mert akkor, ha így ki tudtuk volna mondani, talán ma minden másképpen van.

Másképpen van. Itt, ebben a könyvben, amiben benne vagyunk... ami bennünk van, vagy bennünk lesz valamikor.

Hepp Béla
költőtárs

Csavargások albuma

Zebegény fölött, verőfényben

A sárgult kalászos, felmagzott füvek
elnehezült fejüket cipőmre lehajtják,
ha szétnézni néha meg-megállok.
Kényelmes ülőhellyel meg is kínál
a dűlőút mentén húzódó vizesárok.
Dióhullás kelt egy koccanásnyi zajt,
hallom a vasút felől a halk morajt,
és látom a szerelvényt a fényes síneken,
ahogy zötykölődik Alsószob felé.

Vonakodó, nagyhasú felhőt cibál
egy komisz kedvű szélgyerek.
Nosztra fölé űzné, ott már esik is talán;
de errefelé Somdúlón, Akácos dombon
még dúsan aranylik a szombat délután.
Fényecsetjével a szeszélyes kora-ősz
valószerűtlen árnyalatra mindent átszinez,
várakozó csend ül a csudálkozó tájra,
kék fák és lila bokrok alján semmi nesz.

Megbéklyóz, lenyűgöz a nagy magyar semmi.
Nincs kedvem felállni, menni, tenni-venni.
Átélem sok honfitársam csüggedt igazát.
Körénk a csalóka ős ecsetje
fest majd tán szebb hazát...
Húnyt szemmel dúdolok a furcsa fényben;
karikák futkosnak szemhéjam alatt,
míg Dömös felől lusta karcsapással
átúszik hozzánk az őszi alkonyat.

Emlékszötte

A nagy folyó mint egy kifakult gobelin
századok óta függve egyazon falon,
nyers színét lazúrosra szíttá már a nap
besütve reggelente a gót ablakon.

Bár az ezüstsálak sokasága őrzi még
a hajdani víz csillámló felszínét,
a sötétlő olív már szürkészöldre váltott,
s ki tudja, milyen volt régen ez a kék...

Vagy csak káprázó képzeletem
villantja fel az ősi palotát?
Nincs is fal, melyen szálakból szőtt
puha gobelin őrizné a hullámozó Dunát?

Akkor honnan tűnnek elő e gyönyörű színek;
mily mélységből törnek fel sóvárgó dallamok?
Tűnődő arcom az őszi fénybe tárva
itt ülök-e még, vagy már *odaát* vagyok?

Ballagó folyó

Csend gomolyog ködként a víz felett
cserfes száját befogja a hullám,
nagy ritkán elhaló csobbanás hallik;
csöndből gyúrt pamacsok serege hull rám.
Vagy tán csak a szürke nyárfa az,
a ködben nyújtózó androgün kamasz,
ki vattába csomagolt magcsomókat
ágáról tétován tovaereszt?
A tövistől gyötört fejét félrehajtó Krisztus
nem bólint; némán áll az útmenti kereszt.
Választ én senkitől, rég nem kapok...
hallgat a part, a víz, én is hallgatok.

Bakancsok cuppognak a partmenti sárban.
Lemondó legyintés van az indulásban,
meddőn telt a sokórás várakozás...
elmaradt a beígért halfogás; a horgász
talpa alatt a kavics megcsikordul,
hallani vélem, ahogy gyomra kordul.
Otthon rántotta várja tán, forró tea,
vagy ágyában fészkelődő asszonya.
Engem sehol se vár megterített asztal,
csak e fűzfatuskó, ami itt marasztal;
meg a puha pára, mely felszakadni látszik...
a hegy csúcsán már a Nap sugara játszik.

Az állomás falát éppen rózsaszínre
pingálja a tréfáskedvű nap.
Két torzsalkodó hajnali rigó
egy trilla plágiumán hajbakap...
A nyárfa csúcsán ébredő
örvösgalamb hangja bűg,
csitítaná jó szívvel ő
e mihaszna testvérháborút.
Tolóhajó messzehangzó kürtje harsan
valahol a kavicsos kis sziget felett,
hangját hátára veszi a zöldesbarna víz,
jön északról megnyugtatón zengő felelet.

Már hallom is a dízel dohogását,
amint a vonta lassan elhalad;
kékesszürke iszap kavarog a vízben,
a hegy mögül piroslón felkelt már a nap.
Alga szikkad a partmenti köveken,
fény csillan maréknyi üvegcserepen.
Szitakötő szárítgatja szárnyát
az ágvégen ringó fűzfalevelen.
A köd felszakadt ; tépett foszlányait
a hűvös szél messzire sodorja...
Bizony jólesne most egy kis leves,
gulyás vagy tegnapi torról maradt orja...
Hörögve feldübörög, bűdös füstöt prüszköl
egy ócska traktor kiszolgált motorja.

Lassan kinyit a kocsmá és a bolt
a templomtoronyból bagoly rikolt,
aztán a homályba visszabúvik
a kondulástól megriadt kuvik.
Kulcsával bajlódik a sekrestyés,
még álmos; türelmetlenül topog
az ősz hajú plébános.
Előtte áll ma egy súlyos stáció;
a püspök úrtól érkező delegáció.
Deres fején még úgyis civil a kalap,
hát fogja magát, egy serkentő felest
a kocsmapultra mögött gyorsan bekap.

A csacsogó boltoslánytól megveszem
cigarettám, söröm, napi kenyerem;
tüzes szemébe nézve elmerengek:
milyen is volt régen az a szerelem?
Aztán ballagok, visszafelé a kerékpárúton,
hogymilyen látvány vár, már régóta tudom:
csakúgy, mint ezer éve, ballag a kék folyó is
kezemből elgurult e vers, mint kék golyóbis.

Zebegényi bicikliút

A szürke betonúton csillámló sárga csík,
ennek mentén jövök és megyek.
Most jobbról csobog a kék Duna,
a túlparton füstölgő, párás, zöld hegyek.

A parti füzesben szárcsák reklamálnak:
– Ez a csónak itt túl közel halad!
A víz felszínén halk csobbanások jelzik,
hogy a mélyben hal rabol halat.

Két kutya közelít, egy vizsla és egy szetter;
rám függesztett szemük csupa jóindulat,
bár orruk jelzi messziről, hogy nincsen
zsebemben számukra csábító falat.

Azért, illendően üdvözlnek...
gazdájuk is biccent, amint elhalad.
Rajta már az ismerős, ócska szvetter,
ezzel búcsúztatja a távozó nyarat.

Egy tompa puffanással lábam előtt
földet ér két tüskés, zöld burok.
Felhasadnak rögvest, pattogva szétgurulnak
belőlük a vidám, barna vándorok.

Vöröses arcuk megfürdik a napban
és máris olyan... frissen mosdatott.
Ki hinné, hogy belőlük sarjadnak
a hűvös árnyú, büszke fasorok?!

A hajóállomáson éppen kikötnek.
Partra tódul a sok ordító gyerek.
Kísérőik előbb perlekednek,
aztán rágyújtanak, legyintenek...

A szürke betonúton csillámló sárga csík,
ennek mentén jövök és megyek,
most balról látszik a barna-zöld Duna,
s a túlparton a kékellő hegyek.

Álmodozás ellenfényben

Csillog a víz, a fény íriszembe szúr,
sötét folt a két hattyú a zátonyon.
Selymesen felfénylő atlaszkék azúr
feszül fölöttem e sejtelmes napon.
Színes karikák futkosnak belül
lustán megrebbenő szemhéjamon,
jó lenne elúszni, mint a hattyúk
e bársonnyal ringó hullámokon...

Valami készítés mégis visszatart,
szívem vadul jár, mint a dugattyú;
mély titkokkal telített itt e part...
Törékeny kezét vállamra teszi az ősz
vagy talán egy juharlevél csak,
mely rajtam elidőz?
Része vagyok a tájnak végérvényesen.
Nem írok, nem is tűnődök. Létezem.

Zebegényi part

Uszadékfa tuskó kínált meg e hellyel,
s most itt ülök némán, nézem a vizet.
Dízelmotor dohog, elvonul egy vontat,
lábfejemre fröccsen a hullám-üzenet ...
Nem hajszolok hasznót, lógatom a lábam;
szemlélem s leírom, amit még lehet.

Szürkészöld a víz, mint a katonaköpeny.
Hullámok sorát hullámsírba hajtja
a fásult hajcsár, a zord nyugati szél;
egy unott intésre irányt vált a menet,
tülekednek tovább, senki nem beszél.
A túlparton a tőke a zöld hegyet marja,
mert egy szállodától profitot remél.

Az Akácos-domb felől felharsan
a dolmányos varjak károga, a
édes, reszelős, mint ébredező korhely
fejfájást átkozó káromkodása.
Hullámok vonulnak, az ember elmereng,
míg lassan vánszorog a szerda délelőtt.
Az algás fatuskóról szikkadt sár pereg;
nem számít, mi jön még, mi volt azelőtt...

Csend honol szívemben.
Sötét zugba úzve, csak halkán motoz
az éjszakai rém...
Az unka is elhallgat a parti füzesben.
Hideg szemmel nézi a kóbor szürkegém.

Hazafelé a folyó mentén

A levegő hideg mint egy pohár abszint.
Türkíz csíkok tarkítják a mályvaszínt.
Titokzatos fények égnek a víz felett.
Lebukóban a nap; lángol a feszület.

Az aranyozott Krisztus vadul izzik,
mint megszállott szemekben a mánia;
reflektorfény söpör rajta végig
– a bányá felől jön egy kései Scania.

Millió darabban hozza
a Csák-hegy összetört testét.
Dübörgése szétzúzza a csendet,
a későősz, dunaparti estét.

Ballagok a járdán kedvetlenül,
szívemre novemberi köd települ.
Elszállt az ihlet, megtört a gondolat,
cipelhetem haza kockakő gondomat.

Csellengés az ártéren

Tompa dübörgéssel, dohogással
telt meg a folyó fölötti csend,
vontatóhajó küzd a terhével talán
még a kanyar előtt odalent...
Mikorra élénk ér, már látni is
a hajó zászlaját s nevét,
egy matróz szentséggelve
súrolja épp fedélzetét.
A taton vidám asszonyság tereget,
inget-gatyát, minden egyebet.
Nincsen a látványban semmi fura,
estére kocsmába megy tán az ura.

Valamit kiált nekem, én meg integetek.
Telnek tunya percek, hasztalan hetek.

Ketten a parton

füst száll a víz felett
sodorja a szél
nem szólsz egy szót se már
csak szemed beszél
tán csípi a füst?

csillognak a könnyek
elment rég a hajó
de talán így könnyebb
mit is keresek én
szemedben s az égen
elment az a hajó
tudjuk mi már régen

füst száll a víz fölött
lent rabol a hal
egyikünk se tudja
már mit is akar
elment rég a hajó
de talán így könnyebb
gyere menjünk, édes
ne ejtsél több könnyet

füst száll a víz felett
ballag a folyó
valahol zene szól
már semmi se jó

Halál a hajóállomáson

A stég végén még
megállt pillanatra
a kétdecis üveggel
remegő kezében...
Kortyolt egyet,
s rekedten így kiáltott:
– Leben lassen!
– Oder lassen leben?

Legyintett téován,
majd részegen nevetve
így kiáltott: - Csacsacsa!
Két csobbanás: kisebb,
majd egy nagyobb hangzott,
s nem maradt utána más,
csak a papucs.

Dermedten állt a part.
Itt már segíteni késő!
Tiszteltük a végakarátát;
örvénylett a víz, mi meg
hallgattuk magunkban
hűlő szíve végső ritmusát.

Folyóparti alkonyetűdök

(egy)

Pőre ágak nyújtóznak a víz fölé
már nem rejt árnyuk nyári titkokat
rózsaszínben fürdik most a part
hátát mossa a szelídkék alkonyat
a gazdátlan öreg csónak megtelt vízzel
s a hajdani csókok ringlószilvaízzel
és szénaillattal még kísértének,
álmos béke és csendesség
lakozik szívemben, elkerülnek végre
a szorító árnyak, sötét kísértetek.

Kihűlt a bánat, a vágy, a vérbő indulat ;
inkább csak azt bámulom mélán,
ahogy az unatkozó kölyök
ágot farigcsál a ballagó szekéren,
a zizegve zötykölődő szénabálán.

(kettő)

A távolban hajókürt szól,
mintha engem hívna,
és gyorsvonat zakatol
a fényes síneken,
aztán csend lesz végre újra,
még a parti hullám is elpihen.

Csak apró, meghitt zajok,
csak intim tájlüktetések
hallatszanak,
lám, itt a bandázó balin
a homokpadra szorít
egy csapat kishalat ;
burványt kever a sok hal
jut bőven zsákmány,
mohón nyelt jó falat.

(három)
Ködfolt úszik a folyón,
sejtelmes- puhán,
füstszaggal keveredve,
mit átvesz a ruhám
míg tuskón üldögélve
a viztükröt bámulom.
Fáradtan ül mellettem
az októberi napom,
jó, hogy a lábam most
kinyújtóztathatom.

Az alkonyat körülvesz
mint egy rablóbanda,
fülemben reccsen
a hajlongó fűzek hangja,
egy letört ág csonkja
némán fenyeget
ijedten tovaúszó
szürke felleget.

(négy)

Vontató küszködik árral szemben.
Elgyötört motorja zsémbesen dohog.
A hajó kutyája egy rövidet vakkant,
mint aki köszön, és jelzi, itt vagyok!
A hajókonyhán már készül a vacsora...
bögyös asszonysággal évődik ura,
míg piruló hagyma otthonszaga száll
és a bolyák közt átevickél az uszály.

Hazaindulok, mert gyomrom már korog,
talpam alatt kavics, tört üveg csikorog.
A domb felett dolmányos varjak
csapatai kárognak, keringenek.
Kemény lesz a tél, mondják bólogatva
a kocsmában üldögélő öregemberek.

Parti intermezzo

Pokoli lármát csap fölöttem két szarka;
lármáznak, mint B-közép a meccsen.
Megzökken a verssor, s a bontakozó strófa
valahol középen hallhatóan reccsen,
mint az üvegcserép, amire ráléptem,
és szilánkokra pattan a talpam alatt;
éles hangjára újból összerezzen
a halkan lopakodó, kámzsás alkonyat.

Végre elül a zaj, s a füzes elcsitul,
ábrándos ágai a hűvös vízbe nyúlnak,
az álmos szürkezőld félhomályban
megriadt szárcsák sem zsinatolnak;
és leszáll az est, ködpárát fúj a szél,
a nyugvó tájban álmodik a holnap.
A vízben álló fákkal sem perel a hullám,
lassan éber álmom újra visszahull rám.

Akkor és most

Üde zölden harsogott a bükkös,
az ég felé emelve karcsú ágait
s a fák csúcsán a napfény eltáncolta
a megújulás színarany álmait.

Hófehér virágból terített az erdő
lábunk alá illatos szőnyeget,
csak a megriadt őzek iramlása
zavarta meg néha a madáréneket.

Most magamban lépdelek
a száraz ágakon.
Lábam meg-megcsúszik
a síkos avaron.

Beborult

A száradó kórók a ködben álldogálnak.
Tétován, tanácstalan, pont ahogyan én.
Pedig ők nem vonatra várnak,
a nagy magyar semminek a közepén.

Lehet, hogy én is csak fölöslegesen;
megszűnt a szárnyvonal, ha jól hiszem...
Haragsötét ég borul a gazdátlan tájra,
melynek bánatát magammal viszem.

Pannon dombok

Mint szoptatós anya,
pironkodás nélkül,
szelíden tárja elétek
bájait e táj;
a drága anyaföld,
népünk tápláló,
termő édesanyja.

Megmutatja néktek itt
dús testének lágy hullámain;
hol vethet, arathat bizakodva
a szorgos szántóvető;
porhüvelyének is jut majd
csendes zug, nyugodt temető.

Otthon lenni valahol

Levélzászlós ágát
lengeti a kőrís
elég egy pillantás
és az ember máris
a parton áll
a hajóállomásnál...
E reflex többet ér
minden vallomásnál;
hogy más és más jelekre
mindig ugyanígy
dobban meg a szív...
ha az a táj hazahív.

Elég a kenyérillat
elég, ha csobog a víz,
elég ha számba olvad
egy kanálka szilvaíz;
az érzés mindig ugyanaz;
az ember ismét csak a régi,
bűvölten szerelmes,
hajdani kamasz, ki
egyetlen ablakot figyel
estétként makacsul...
mindegy, ha sötétlik,
vagy bent lámpa gyúl.

Itt ismerős minden
poros útkanyar,
a nagyállomás tömbje,
mely holdat is takar,
csak mögüle sugárzik
gyöngyházfény udvara.
Anyao lként ölel a csend,
a bársony éjszaka,
csak nagysokára űzi el talán
kakasok berzenkedő szava
és még hajnalban is langymeleg
a pocsolják agyagos sara.

Bogár mászik a meszelt falon
nem vibrál bennem idegesség,
felajzott, művi izgalom;
a táj befogad, magába húz
és én boldogan hagyom.
Elönt az otthonosság,
a biztos nyugalom;
már magam vagyok a szél,
a napsütés, a bogár a falon
s míg írom egyszerű dalom:
a dúdolásom kívülről,
fentről hallgatom.

Erdei séta, kisgyerekkel

Kicsim, nézz a lábad elé gyorsan!
Ó, hát ide, nem oda!
Látod a csúszós avarból kinőtt
egy keleti pagoda!
Gombatörzsből nőttek ki
a tartóoszlopok...
csinos tetőcskét mintáznak
a gombakalapok.
Csillogó cseppekből kis harangok
jelzik jöttödöt...
Jaj, szívem, hát hazavinni
e kis csodát nem lehet!

Szabadban

magányos csavargóként ültem
a dűlőúti kőkereszt tövén
a külvilágra alig is figyeltem
pedig csudákat halmozott a fény

felhők siettek kései randevúra
a táj lassan bódult álomba dűlt
én is elalhattam... mire felriadtam
a kőkereszt már teljesen kihűlt

Elmosódva

Erre a házra halványan emlékeztem;
valaki nagyon régen itt lakott
és amikor arrafelé mentem
ő kezembe néha gyümölcsöt adott
almát, egy fürt szőlőt, marék szotyolát...
Nem emlékszem arcra, alakra vagy másra...
mi is késztet erre a kései vallomásra?
Mindegy már, el kell érnem az esti vonatot.

Felejtsük el, zárjuk le a régi históriát!
Örökségemen túladtam most végre,
és úgyis hiába bámulok az égre,
nem tudom felidézni soha Nagyapát,
csak a szám mozog, csücsörít néha,
ahogy rágom a csutkát, töröm a szotyolát.

Céltalan séta

Kanyarog előttem az erdei út.
Kő csikordul tétova talpam alatt.
A kanyartól nem látni, hogy hova jut
a magányos lélek, ha erre halad;
de már rég nem is számít az úti cél,
már csak „azelőtt” van
és nincsen „ezután”,
ha sötétedni kezd, hát visszafordulok
és eltelt megint egy üres délután.

Zempléni anzix

A fenyves fái bűgő hangszerek.
Ha fú a szél, az erdő megremeget,
összebűjnek, míg csitul a fergeteg
a sok, természet-formálta műremek;
égbetörő óriás cédrusok tövében
meglapuló erdei óvoda:
ezernyi tűlevelű, fázós kisgyerek.

Piknik a hegyoldalon

A hegyoldalra kivonult

a Fenyő-óvoda.

– Cirbolya, te ülj ide!

– Kis luc, amoda!

Van itt helyünk bőven,

jut mindenkinek...

fejünket a játszi szellő

szirommal hinti meg.

– Aki megszomjazna, szóljon,

kap bőven friss esővizet,

belépőként Felhő Apó

mindig ezzel fizet...

S ha vége lesz a zsúrnak

sem megyünk sehova;

végleg ide költözött

a Fenyő-óvoda!

Pilisi pincesor

Ha untam kívárni otthon, elébe mentem...
a keményre taposott, poros földúton,
hegyi pincék közt a délutáni fényben.
Ott minden fa és bokor őszám, rokonom.
Ezer szállal fűz a táj magához,
bár útjait régóta nem rovom
és nem is lenne már ki elé kimennem,
hosszú évek óta jól tudom,
a hegyi pincék közt beeső ferde fényben,
a keményre taposott, poros földúton.

Somdúlóról jövet

A dűlőút hűlő pora még langymeleg;
egy bolhás kutya az úton hempereg,
csahintva ugrik el a kerék előtt
a legutolsó pillanatban.
Olvadó pillantásod keresem a Napban,
mely kérésem előtt felhőbe menekül
és a szürkület lassan rám terül;
lilás-piros visszfények még kísértének
a Duna felett, míg a hegyről ereszkedek...
Elérem lassan a kőkeresztet.
Előtte az aszfalt már dideregve reszket.

Szeles úton

Kifosztott szántón át vezet
a kékaszfaltos út.
Nincs közelben épület,
se villany, se vasút,
csak egy öreg fa tárja szét
az ég felé karjait;
várja a közelgő égháborút ;
hisz mi mást várhatna itt?

A nyugati szél vadul gyúrja
a piszkos felleget.
Régen ilyenkor tudtam jól,
hogy anyám emleget;
sóhajtván kérdezi magától,
merre jár csavargó fia?
Jut-e néki éji szállás,
meleg vacsora?

Ő meghalt, rám nem gondol senki,
nincsen, ki eltűnődne, utam hová vezet.
Nem kíséri léptem se áldás, se átok,
nyomot nem őriz rólam az emlékezet.
Csak ballagok a kékaszfaltos úton,
agyamban rímek, dallamok, regék,
társtalan utamon, ha néha megállok,
mesét zümmög nékem a forgó szélkerék.

Elvágódás 1.

nem itt kéne állni
a móló végén abban
az idétlen turista
szalmakalapban
napszemüveggel
a kézben üveggel
melyben vígasz gyanánt
csak keserű hab van

a látomásba kéne
mélyen megmerülni
hogymajd szárnyra kelni
s az Égbe felrepülni
földhözragadt létből
messze menekülni
lehet még és érdemes

hátranyújtott lábbal
kiterjesztett szárnnyal
ringatózni szellők
langy hullámain
szinte máris érzem
izmaim már készen
előnti a vérem
az adrenalin

Elvágódás 2.

Most bánat szítál a parkban és
behúzott nyakkal lépdel az ősz;
nedves a rejtett pad, ahol nyaranta
sok szerelmespár oly boldogan időz...
A sárgult levelek ellepték az ösvényt
és csendben úszkálnak a kis tavon;
belekezdtem egy hosszú őszi versbe,
de abba is hagyom mert dögunalom
lengi be, mint ökörnyál ezt az egészet:
az őszt, a parkot, melyben az enyészet
honol és sírboltok dohos szaga száll
és lépten nyomon mindig eszébe jut
az embernek a halál...

Nem itt kéne ülni, almát harapdálva
vagy egy szikkadt májkrémes zsemlét,
melybe bele van kódolva lejárát,
tűnt szavatosság és közelgő nemlét;
holott napillatú selymesbőrű combok
is várhatnának amott túl, hol a dombok
oly ígézően gömbölydedek
és boldogan kuncognak, kacagnak
a fűbe döntött lánycsikók, a kis bolondok

Sienai emlék

Toscana azúrját idézi most az égbolt.
Ó, mennyi őszi emlék feltolul!
Szívemet az a bájos, barna donna
Sienában ejtette rabul.
Mikor Peruggia felé elindulván
végre elragadta őt a gyorsvonat,
a halk sóhaj, mely az égbe felszállt,
megkönnyebbült szívemből fakadt.

Hálát adtam én a Sienai Szűznek,
hogy nem rám hárult a kínos feladat,
a donnát a hotelből eltanácsolni,
hol már a hitelem, sajnos, kiapadt.
Az én távozásom is felettébb gyors volt,
a zord tulaj sörétje kis híján beért,
boldog voltam, hogy tintakék az égbolt,
ugye, megértitek, hogy miért?

Ám azóta is, ha eljő a szeptember,
egy régi albumot búsán forgatok,
ó, azúr egek és bájos, barna donnák,
üres zsebbel is rátok gondolok!

Genfi tó, későősszel

Levéltelenül csüngő fűzfaágak,
megannyi induló vesszőcsapás.
Ha eléri bőröd, mi lesz belőle?
Fájdalom? Érzéki simogatás?
Alattuk a lágy, nő-ívű kőpad
hidegen fogadja testedet;
a felhős Ég fentről elsirat majd
ha húga, a Tó illőn eltemet.

Savoyában valahol

Ó, a kedves rue de l'Eglise,
számban forгатom nevét;
csobog, mint a tiszta víz,
óh, rue de l'Eglise...
Íze, mint édes tejbegríz.
Macskakővel rakott,
patinás kis utca,
egy faajtó mögött
a Jézuska cucca!
Betlehemi jászol,
egyéb kacatok,
mit a vén sekrestyés
oda elrakott...
A kápolnában kőszobor,
talán St. Denise?
Nem emlékszem, de az biztos:
az utca a rue de l'Eglise.

Randevú, Café d'Orsay

ülj le egy percre velem az Óra alatt
ne szólj, ne kérdezz, csak a pillanat
varázsa hadd fogja szívünk tenyerébe
mikor mozdul az óriás mutató lustán
de a cinkos idő mégis velünk marad

Látomás a Colosseumban

A dobóhálót az erős kéz kivetette,
mesterin kiszámított ívén elrepült.
A közönség tudta, e dobás védhetetlen
s a százezer néző mind elcsendesült.
Lélegzetvisszafojtva várta a tömeg
a népszerű bajnok új diadalát;
hogy hibátlan lesz a véres rituálé
és ünnepezhetik a kegyetlen halált.

A hálót súlya vonzotta már a mélybe
már mindenki a vad végzetre várt...
ám kibillant az Idő bronz tengelyéből,
az örökkön járó Óra most lejárt.
Megállt minden a földi térben,
az áramló vér is megaludt az érben;
minden, mi addig volt, úgy maradt,
elporladt, felszívódott Isten,
a mindent rendező felsőbb akarat.

Nem szívott friss vért
az elhintett homok,
nem nyomódtak belé
újabb lábnyomok,
a kitátott szájakban
az üvöltés bennszakadt,
lávaként megdermedve
él bennem azóta
az a végső, befejezetlen,
tragikus pillanat.

Sámánok közt a Góbi sivatagban

Rekedten elfúló éles torokhangok
csapnak az ég felé föl, föl,
mint a szürke füst;
birkák belsőségét felbőffenve
küld sűrű párákat felfelé az üst.
Lófejú sámánbotok csörögnek;
sámán-segédek félholtra itatva
vérhabos szájjal hörögnek...
és vad erővel szólnak a dobok!
Ezernyi lélekpata egyszerre dobog
szívem száradó kútból húzott
sárral telt veder,
nyomasztja súlyával százados teher...

Csikordul a torkom, már velük énekel...
Honnan is tudom ezt az ősi dalt?
Mért érzek bút és mért érzek diadalt,
mikor dübörögnek a sámándobok,
és érzem, szellemlovon vágtatok?
És mintha kitépnék nyöszörgő szívem,
úgy érzem másnap, mikor menni kell...

Karibi laguna

A hullámoktól ostromolt zátonyok
itt bent csendes lagunát ölelnek,
hol kerek szemű halak ámulatára
haloványzöld gyöngyök is teremnek.
Most én is hal vagyok...
tátogok meglepetten, némán.
Ily gyönyörű gyöngyöt, mint te,
nem láttam még ezen a planétán.

Párizs

e város egy buja esőerdő
ha akarja,
illatos, fénylő, vad csoda,
máskor meg szemérmes,
szűzi szépség,
a tengerből születő Venus
önmaga

Mekong

(egy)

Kabócák cirpелnek az illatos melegben,
rizsföldek páráját sodorja renyhe szél;
csöndes a falu, csak barátnők dúdolnak,
férfiember ilyenkor nem beszél.

Bamba vízibivaly bandukol a vízhez,
széles lapockáján terpeszt egy kisgyerek;
ember és az állat kimerülten csapdos,
elgyötör mindenkit a pimasz légsereg.

Halászatból hazatérő lampionos csónak
imbolyog a vízen, mint a holdkorong.
Az inas halász a partra lódítja a varsát;
ma semmit sem fogott, tán ezen borong,
meggörnyedt vállán viszi nehéz sorsát,
ócska sarujából sáros víz csorog.
Csoszogó léptekkel kunyhója felé tart,
kerülve arra, hol nem lejt úgy a part;
már részvétet se vár, szidásra se számít,
bánatosan ballag, mint kit élte régtől ámít.

(kettő)

Magam vagyok a folyó öblében itt,
mint azelőtt anyám ölében voltam.
Hallgatom, ahogy a sás susog,
tűnődök, élve jobb, vagy holtan?

A csendes folyó lótuszvirágot ringat,
lábujjam közé csúszós iszap csusszan;
érezem, ahogy a hús víz átölel...
sodortatom magam a folyóval hosszan.

Holnap megjavítom a tetőmet,
mielőtt a monszun beköszönt;
látom a sok elvásott kötésen,
nem bírják ki az új esőözönt.

Szolgálóm leteszi elém a vacsorámat.
A tálka rizzsel telve, amennyi belefér.
Tetejére púpozott kanállal mérve
vörösbab, bambuszrügy és tárógyökér.

Őszi holdünnep

Selymes hold világít sejtelmesen
a folyó remegő vize mintha fázna,
de elsimul hamar csónakunk után
a vízbe mélyedő tünékeny barázda.

Hölgyemmel frissen sült rákot eszünk
vérpíros szilvabor pezsdül a szánkban,
mindketten vidáman töltekezünk,
pezsgünk az életben, a mában...

Jövőre kivel jön, nem sejthetem,
hisz ő afféle pénzen vett parázna...
krizantém úszik a hajó után,
simul homlokom, mint vízen a barázda.

Ki tudja, lesz-e még az életemben
ilyen selymes-sejtelmes szép délután?
Lesz-e még valaha ily holdfényes este?
Jöhet-e még jobb mindezek után?

A Hold csak mosolyog, rejtelmesen,
a fátylas aranyhalak csendesen lebegnek,
csónakunk lassan a kikötőbe megtér...
a kurvák és koldusok már szenderegnek.

(Szemtanú sehol, csak egy törött evező,
csobban a víz, csendben elsimul a hullám
a felszínen szétterül lassan a vér
a gazdátlan legyező emléktárgy csak immár)

Őszi kék

Évszakváltás

A nyárnak vége! Alig vettem észre,
fel se tűnt amikor hirtelen elillant.
Úgy voltam vele, mint elmélyült olvasó,
ki egy illatra, zöreijre könyvéből felpillant.

Elszállt a fűnyírás édes-zöld illata,
fáimról lehullott a héten az alma.
Kertem már az ősz birodalma.
Nem dobog mögöttem a sok lópata;
Sárgulva zörren a tóparti sás.
Nem kiáltoz lovasok víg csapata:
Vigyázz, hej, ott egy vízmosás!
A kert már nem terem legfeljebb tarackot;
megettük régen a sok hamvas barackot.
Száradó ágak közt hűvös szél suhan.
A nyárnak vége. Mégis észrevettem.
Hideg már a reggel, elkél a kabát.
Tegnap az esernyőmet is elővettem.
Mától úgy kísér, mint egy hű barát.

Koraősz

Halkan lélegzik a táj.
A bágyadt őszi nap
lazúrosra festi
a párálló partokat.
Sárgult levelet hoz
a hűs reggeli szél;
fújtat, füttyörész,
magában beszél.
Leteszi élém a csendben
a nyár elhamvadt álmait
s végigsimítja búcsúzólul
a fák összesúgó ágait.

Szeptember kékje

Nézd, a szeptember mit ád!
Bámuld az atlaszkék csodát,
e tiszta színű kék eget!
Nem látsz rajta felleget...
csak csend és hűvös áhítat,
harang, ima és Mária-nap.

Jókaival a kertben

Ülök kerti padomon, csendben.
Megritkult lombsátor résein át
dől rám a koraőszi fény.
Kezemben, mint mostanában sokszor,
vörös bőrbe kötött Jókai regény.
Olvasok. Hajam újból ében,
az arcom sima, hófehér.
Kicsi a kert, de énkööröttem
lüktet az idő és tágul a tér.

Jókai regényhős vagyok újra.
Fekete gyémántok után kutatok.
Orcátlan arszlánokkal
vívok kártyacsatákat,
hajnalonként meg párbajozok.
Dús delnők dőlnek karjaimba
míg lassan kihúny a koraőszi fény.
Húvösödik, ideje bemennem.
Megvár a Jókai regény.

Szeptember végén

Még zúdul a fény a megkopott padra
még itt ülök csendben e kései verőn
sodródik a szombat mint tovatűnő dallam
szívemben idézi a régi időm.
Gyors léptekkel járva tavaszi melegben
loholtam mindig a dolgom után,
észre nem is vettem, meg sose figyeltem,
hogyan kincseket rejthet egy csöndes délután.

Elszállt az ifjúság és elszáll az élet
csendes kondulással, mint esti harang
szava messze száll a feltámadó szélben
szívemben visszhangzik már csak az a hang...
Mások járnak már itt, tolongva, lihegve
a halaszthatatlan teendők után
megkopott padom előtt elsietve...
nem sejtik, mit rejtett ez a délután.

Szemlélődés, őszi fényben

A kert fele még harsány, üdezöld.
A hársak már beletörődtek az őszbe.
Aranykeretbe foglalt zöld levélcsapat
ring a szellő szárnyán, keringőzve.
Sündisznó ballag csámpás lábain;
remélem, baj nélkül átér az úton...
bár ilyenkor, koradélutánra
megritkul az autóforgalom.

Lám sikerült neki!
Szívem nagyot dobban, visszatartott
levegőm végre kiereszthetem.
Egy nappal hosszabb megint csak az élet;
így működik e szeszélyes világegyetem.
Közben őszapók jönnek, kis csapatban
vizsgálgatják a lucfenyő ágait.
Barátom verset ír, most pohár se koccan,
nem zavarom össze a verslábait...

A szellő unalmában csillámport szítál,
toboz hullik, fejünket alig elkerülve;
tompá morajjal mellettünk elgördül
a lassúdad péntek délután,
míg itt ülünk, a csendben elmerülve.

Őszi tájetűdök

(egy)

A hegyek még zöldek messzirül,
fejbúbjukon ködsapka ül,
de hiába lepleznék, elszállt a nyár;
sárgul a levelek szegélye már.
A kis tisztáson riadt a csend,
az Elmúlás Hercege erre ment.
Nyomában dermedt hallgatás,
csepegő vízkönny, semmi más.

De egy könnyelmű kismadár
a száradó hársnak ágára száll!
Egy buta kis trillát elfütyül,
aztán a szomszéd ágcsúcsra ül,
és ott az a lepke nem menekül!
Begyében az ízes eleséggel
találkozik most a feleséggel,
és a madárpár tovarepül.

Avar alatt egy gomba nő.
Gombák közt lehetne bombanő,
vagy köztük a szex másként van talán?
Lám mi mindent kínál egy délután!
Lábam elé pottyán egy szem dió,
bemondhatta a mókus-rádió,
mert a kis vörös máris megjelent
én lent nézelődök, ő meg odafent.

Tapintatosan odébb megyek.
hogy útba nehogy már én legyek.
ki ha teheti, a légynek se árt...
lám, a mókus meg pont erre várt.
Praclijában a diót már fel is törte,
a „betolakodóval” végetért a csörte,
és most boldogan a napra kiül...
A hegyek még zöldek messzirül.

(kettő)

szára megszakadt a nyári fűnek
szívemből kitépett szerelem
sajog az őszön mindhiába
nincs kinek mondani szeretem
tüzemen vékony ágak égnek
kéreg alól sistereg a nedvük
ugróiskolát játszik három kislány
később énekelni támad kedvük

szára megszakadt a nyári fűnek
levelek fonákján a bogarak megülnek
hervad a nőszirm a töltés oldalán
nincsen kit szeressek elment az a lány
a fecskék már a telefondrótra ülnek
szívemben a hívások csendesülnek
pattognak az ágak sziszeg a parázs
fészkében haldoklik a nyári darázs

(három)

Az ifjú anya a kertben ült,
mely egy percre elcsendesült.
Óh, ritka kegyelmi pillanat,
nem hallani a gyerekhadat,
mely zsibong, lármázik szüntelen,
mindegyre hív, ám mégis hűtelen.
Csak a parázs sziszeg a grill alatt,
csöpög a zsír, a majdani jó falat
lassan elkészül talán;
bár lehet, addigra elszalad
az egész délután.

Az anya két kezét összefonja,
a sütögetést titokban unja,
de oly áldott mégis e kis nyugalom.
Szellő motoz a fenyőágakon.

(négy)

Sárgult levélből kotort máglyák
fulladoznak az őszi ködben.
Hova tűntek a nyári mágiák?

A tűzugrásban kipirult leányok
kacagását szétszórta a szél
és szomorkás szordínóra váltott;

hideg harmatcsepp csurran
a csupasz cserjeágakon,
párját hívó madár nem dalol...

Kórón kérődző tehenek bögnek,
a kifosztott, sáros legelőkön
ördögszekerek kergetőznek

és csak én idézek makacsul
tovatűnt nyári mágiát,
a szénaboglyák szerelemszagát,

az összefonódó, becéző kezek
emléke győzköd, hogy még létezek
nem veszttem bele a ködbe, az őszbe...

Juharlevelek hullanak rám,
egymással csendben keringőzve.

(öt)

A csurranó könnycsepp az ág végére ért.
Volt egy pillanat, míg adta a kis ledért,
ki még habozik, latolgat, hogyan is tovább;
mint végzős diák, ki elhagyni készül
az akolmeleg, ám rég megunt iskolát.
A bágyadt őszi nap róla már lemondott,
felhőbe bújt, itthagyt a cirkuszi porondot,
kertemet, melyről lefoszlik sok hívságos éke,
vége a csábításnak, vágynak, küzdelemnek,
eljött a fáradt, halódó őszi béke.
A vízcsepp is belátja ezt, a sáros tócsába hull.
Útjának egy időre vége. Lassan bealkonyul.

Holtág

hideg kék az ég, szívfájdítón gyönyörű
eltűnt róla gyorsan az idillikus derű;
a fények élesek, mint a kifent henteskések
s az árnyékokban megbújó szenvedések
itt valahol belül lappanganak ...
pangó vizek, a levonult zöldár után
mikor iszapot böffen a holtág délután
úgy is hullámszanak ; és nem hallik más,
csak néha egy-egy tétova loccsanás

az agyban valami kattan
de mint a gázbuborék
oly gyorsan elpattan
mikor eléri a tudat felszínét
a hamvába holt gondolat
az ember végül feladja
önnön énképét és létét
keresi végső menedékét
nézi a kék eget
és a higanytól döglődő halat
mialatt lassan a magányból
szürkeségből és homályból
épít maga köré jó magas falat

Pár csepp idő

lusta, kövér cseppek
csobbannak a vízbe
buborékot fújdogál
a gödörben a tócsa
unalmát elűzve
ám hirtelen élesfogú
szél csap le a vízre
mely lúdbőrözte már
félős előérzetét
mint a szűz,
mikor eljő a régóta
várt és rettegett perc
süvít a főszólam
és sikít a terc,
beszakad a hártya
tovább gyűrűzik minden
a közönyös időben,
a lucskos, csatakos,
várakozó csendben

felül opálos ég
alul unott halak
elmúlt a csodás pillanat
mint tőlem ez a vers

Fatörzsek mementója

Egy láncfűrészes ember
félbevágta álmainkat.
Halált hozó volt az ébredés.
Csonkán száradó ágaink
vádlón az ég felé merednek;
megannyi célt tévesztett,
végső tördöfés...

Mondják, ház épül itt nemsokára.
S hol nem terjeszkedik majd sivár beton,
oda a tulaj tájidegen tuját ültet,
s büszkén néz körül a művi udvaron.

Madártávlát

A házacskák felülről gyufaskatulyák
kerítésük mentén a smaragdtuják
mint marcona hadfik, zöld katonák
őrzik a tulajdon szent vonalát.
Bezzeg énnálam nincs ekkora rend!
Szanaszét bokrok közt hempereg a csend.

Vízparti paralell

A lápból felszálló párapamacsok
puhák, finomak, mint a macskamancsok;
kesernyés illatuk késő őszt idéz.
(A tűnt nyári napok íze, mint a méz...)

Sárgult levélke pettyez békalencsét,
piroshasú unkák áldják a szerencsét,
elszállt a gém, bár később visszanéz...
(Fény csillan a vízben, mint a sárgarépa)

Odafönt átsuhan két cserregő szajkó,
akkora lármával, mint tucatnyi rajkó,
szárnyfoltjuk röpke, azúrkék villanás.
(Az élet csak egy álom, mi is volna más?)

Szalamandra evickél a lassan hűlő vízben,
ismerem foltjáról, láttam már több ízben,
remélem, elrejti ellenség elől a sás...
(Lustán kering a vér és a látomás)

Őszi esők után

A csendes kis patak
mára megvadult.
Tépi dühöngve medrét,
felbolydult, mint a múlt.
Feltépte a partnak
lassan gyógyuló sebét,
szennyes hullám jelzi
újdonsült erejét.

A zúgón túl csitulnia,
csendesedni kéne,
de ő csak fortyog,
vadul kavarog.
Talán, nagysokára
el tud majd nyugodni.
Az én örvénylő lelkem
tán már sose fog.

Patakparton

Haragot mímel a zúgó...
A huncut öreg fickó
az őszi esőktől
erőre kapott;
s most brummogó
bőgősként kíséri
a levelek táncát
s a lenyugvó napot.

Bíbor égbolt

Utoljára láttam
ilyen gyönyörűnek,
vészjósló vörösnek,
ilyen rettentőnek
hazám dúlt egét?

Vagy holnapra ismét
új fellegek gyűlnek,
szörnyű ómenjei
újabb rossz időknek;
s villám sújtja majd
a sudár jegenyét?

Őszi fellobbanás

Bevallom, furcsa a természetem;
koraősszel tör rám a szerelem,
mikor a sok levél elmúlásra vár.
A különös lányokat szeretem,
legyen misztikus az érzelem,
lengjék be pamacsos esti ködök.

Éjjel, mikor mellettem levetkezel,
a dús Ősszel magával szeretkezel.
Ám mikor hajnalban öltözködök,
lággy fénybe oldódnak már a ködök,
lazúrosan kéklík a szeptemberi ég;
estig az emléked csendben elég.

Ablaknál, viharban

szél korbácsol szürke felleget
eső veri az ablaküveget
jajgatva hajlong, tört ágat sirat
a bálványfa az ablakom alatt

volt egy bűvös este
mikor tárva állt az ablak
szellő hátán szállott
sok részegítő illat

összefonódva álltunk
a sötét szobában itt
szívünk szorgosan szőtte
szédült, szerelmes álmait

Bársony éjben

kis kezeddél simítsd végig
az éjszaka bársonyát
öltsd magadra óvatosan
mint egy szép ruhát
tűzd válladra az őszi ég
legszebb csillagát
hallgassuk az éjben némán
szívünk dallamát

Egyedül a tanyán

Feketére fagytak a napraforgószárak.
Már a szívembe is beköltözött a tél.
Nem épülnek újra a csalóka légvárák.
Tudom, hogy ezúttal végleg elmentél.

A kifosztott szántóról elszálltak a varjak.
Szívemben nem maradt csöppnyi öröm.
Tetőmön megdermedtek a kövirózsák,
a tetszhalott zuzmók és a varjúköröm.

A hideg kályha elé térdelek, helyetted;
bár jobb, talán, ha be se gyújtok...
úgysem tűnnek el remegő kezemről
melegben sem a fagyási foltok.

Elalvóban

Az éj köröttem tintakék
halk neszét szórja szerteszét
s ha gyertyát gyújt a képzelet
illata, füstje itt lebeg
távoli csengők csengenek
pókhálóselymek lengenek
az éj köröttem tintakék
álomba hív a messzeség

Hétvége egyedül

kékes köd küszködik
sárgás füstfolyammal
mely alattomosan
sodródik a kerten át
nedves hullámpapírral
tüzel a vén szomszéd
rászólnék de végül
nem kezdek vitát
inkább felhágok
a padlásfeljárón
s az ablakból nézem
az őszt és a Dunát

mérgem nem fortyog
elillan apránként
mint ahogy szétfoszlik
lassacskán a köd
formálódó sorokat
dünnyögök magamban
hirtelen eszembe jut
piercinges köldököd
aztán a hattyúk a révnél
akiknek versengve
dobáltunk kiflit kenyeret
jó volna csókolni újból
üde szádat
s érezni ingem alá
bújó tenyered

Szeptemberi estén

Szép napunk volt, igazi indián nyár,
de itt a tóparton már hűvös az este.
Meg is borzong néha a kedves teste
a pléd alatt, mit ráborított óvó kezem,
hogy meg ne fázzon e hús alkonyon,
míg itt ülök véle és emlékezem;
az első randevúra, az azt követőkre,
a gyönyörű napokra és a felejthetőkre.

Álmos kis tábortűzünk csendesen lángol,
inkább csak füstölög, meleget nem ad,
ám sziszeg haragosan, amikor egy ággal
megpiszkálom a meglankadt parazsát.
Ülünk szótlanul, ideje elmúlt köztünk
a kapkodó, vágyszülte szavaknak.
Csak testünk beszél, elárulva mindent
a kíváncsi szélnek és fürkész alkonyatnak.

Búcsúzik a fény

A vadvirágos rét
már gyűjti illatát,
mely balzsamossá
varázsolja
majd az éjszakát;
búcsúzik a fény.

Gyorsítom léptemet,
hisz jó a szürkület...
Bagolyszárnyon
ereszkedve
lassan lepi meg
az ösvényt, a házat
és a kedvemet.

Katángszirmok kékje

Kabátját az este
óvón ránkteríti.
A katángok kékje
szemed felderíti.
Íriszed úgy sugárzik
a kék szirmok felett,
mint az őszi égből
küldött üzenet.

A nap nyugodni tért
valahol a hegy mögött.
Tüskés bokrán szunnyad
a hamvaskék kökény.
A társalgás most könnyed,
olvadékony,
mint krémfagylalt
vagy csacska lányregény.

Csak mi hallgatunk
az asztalnál szelíden;
ezt a beszédes csendet
nagyon szeretem.
A túloldalon ülsz,
tőlem kissé távol,
mégis vibrál köztünk
ezernyi érzélem.

A homályban csóvák
villannak, kék lángok.
Pillantásod talán,
vagy csak a katángok?

Bársonyba bugyolál
az őszi alkonyat,
bár szemem lehúnyom,
jól látom arcodat.

Esti csendben

Szürkés-kék kabátját
az este ránk borítja.
Bebónyál puhán.
Mindketten hallgatunk.
Szállongó homályban
oldódik az árnyék,
mint Kháron ladikja,
ring a kis padunk.

A páfrányerdő
sötét labirint.
Nyelvem alatt
olvad a Nitromint.

Önzés

ködös mezőkön
barangolnak álmaim
mint az őszi füst
néha úgy megülnek
avarcsomókból
pöfögve szétterülnek...

rád gondolok
álmom betakar
mint mocorgó sünt
az elsárgult avar
őrizve a kis test
kontúráját s melegét

álmom puha gyapjúpléd
terülök alád és föled
gyöngyözik versem
mint az üst
és rádterül mérgező
önzése, mint a füst

míg fuldokolsz
levegőért kapkodsz
menekülnél tőlem
de mégse tudsz

én vagyok az ölelés és az étel
a víz, a fény és a halálos
utolsó lélegzetvétel

Múló évszakok

Ha átmegyek e hídon
megérkezem az őszbe
még levelek keringnek
szellőben kergetőzve
de a fákon túli mezőn
már ott lappang a Tél
nyirkos fagy tudatja
hogyan végleg elmentél.

Szívem is kihűl ebbe
az érzésbe halkán
mibe apránként
már úgyis belehaltam...
a lecsurranó cseppek
mire az ágon végigérnek
jégbe dermedt gyöngyök,
könnyei a Télnek.

Októberi hajnal

Kertemre nyirkos köd szítál,
cserjék tövén hideg homály
elhagyott pókháló lengedez,
fázós konyhámban semmi nesz.

Ezer év súlya ül vállamon
a penge míg serceg az államon;
tükörből bámul egy idegen arc,
ráncok, hegek, árkok: mind hadisarc.

Látom rajta a veszteségeket,
a bután elszalasztott jó esélyeket;
a bevert orr fájdalmat idéz,
pedig már sírban hever az a kéz...

Ő is meghalt, az a régi lány,
nem ül már arcán a titok, a talány...
Letörlöm magamról a maradék habot
s a hűtőbe egy palackért nyúlok.

Szívemben nyirkos köd szítál,
szemem alatt kékes a homály;
üveg nyaka koccan a stampedlihez
hol Kispál szól, hol Emil Rulez.

Keserédes

A felhőrésen át még nyári kék az ég,
de a forrás jéghideg, ha ízleled vizét.
Fogad belesajdul álnokul s vadul;
percekig is eltart, míg végre elcsitul
a fájdalom, hogy nem jön vissza már a nyár
bár csalókán csillan a csalfa napsugár.

Nyár helyett az ősz is mindhiába csábít,
megfáradt szerelme többé már nem kábít.
El is hagy nemsokára; s mire itt a tél,
rájössz majd barátom: megöregedtél...
Ám szeptember egét még fürkészheted,
égi kékje halk derűt sugároz neked...

Gyere, igyunk egyet,
hagyd a könnyeket!

Ősz a hegyen

Lombhullás

A bükkös most egy katedrális!
Hamvasszürke, vaskos oszlopok,
magasba nyújtózó, karcsú ágak
és égre nyíló ablakok.

A hűs hajnalban némán állok.
Fülemben muzsikál a csend.
Ám váratlan örömtől felkiáltok:
- Ott fenn, fenn valami zeng!

Hirtelen pendülő varázsütésre
elszakad ágától a sok levél,
szédülten kering fenn a légben,
míg végül mindegyik földet ér.

Tétova lábad ösvényt keres,
a csúszós avaron, jaj, el ne ess!

Gereblyezés közben

a nyári darazsak elpusztultak régen
elhagyott fészkeket tűzre vetem
életciklusának hanyatló szakába
fordul itt köröttem a világegyetem

almámat mind megette a monília
levél nélkül áll a sok büszke Tília
kesernyés füstöt pöffent nagy keservesen
a máglya, ha a hullott lombot ráteszem

a nyári darazsak elpusztultak régen
bár zümmögésüket még hallani vélem
mint ahogy érzem még az alma illatát
vágyom újraélni a tavasz mámorát

Termodinamika

A kapu előtti bádogtetőre
lusta, kövér cseppek hullanak
zavarva versem ritmusát.
De hiába méltatlankodok
az aritmiás kopogáson;
attól még elmúlt az ifjúság...
Lám szívem is már így dobog,
követve a zápor zilált ütemét...
költő legyen, ki megformál majd
e lüktetésből valami szép zenét,
mikor sorba állnak rendben
a szeszélyes, szétszórt szótagok
és hirdetik megbékélve, csendben:
a rendezőjük én vagyok!
Ám nem tűr soká harmóniát
ez a szilaj, zabolátlan népség...
hümmöghet a lektor, a kritikus:
– Mennyi ebben a verstani vétség!
Nem sokat számít már a véleményük.
Fülemben az elmúlás dobog,
ezért kalimpálnak össze-vissza
rendezetlen rímek, ritmusok.
Ha a föld mélye visszafogadja
belőle véletlen kisarjadt fiát
a rögök kopogása a ládafedélen
helyrehozza a bomlott harmóniát.

Öreg vincellér

Emlékek futkosnak, tavaszi gidák
gyümölcssavak és a glükózidák...
sok tucat nyár ízét az ajkaimon,
orromban is érzem és szájpaddlásomon...

Elzuhantam egyszer a hegyoldalon
máig hordom nyomát az arcomon
annak a napégette kőnek;
csípős szagát érzem a fertőtlenítőnek.

Néha előjönnek a férfias szagok;
korhadt penészes hordók, cefreillatok
és dac és lendület és büszke krákogás:
Legyűrjük ezt is, fiam, és jöhet bármi más!

Elhagyott a szerelem már régen
az elmúlás úrrá lett vágyamon,
nem érzem a régi nők buja illatát;
vaskezü félelem fojtogat ágyamon.

Emlékek közül már csak egy marasztal.
A diófa alatt álló kecskelábú asztal.
Pohár borom színén szikrázik a fény.
Ne hívj még magadhoz, Égi Lény!

Vadszőlő a kerítésen

Borvörös és rozsdaszín,
vér- és napszínű narancs!
Bámulatos, hogy mit kihoz
a pusztulás-parancs
a vadszőlő halódó leveléből;
mind életért nyújt eres kezét,
bár egyre lassabban pumpál
éltető nedvet a lankadt erezet.

Még zöldek az erek a leveleken,
vénülő kezemen már lilásak, kékek.
Barna májfolttal jelzi jelenlétét
a cinikus enyészet,
az Idő csak neki dolgozik,
cáfolhatatlan az örök képlet.
Nem tudhatom, mi végez velem,
szívleállás, vagy vírus-tenyészet.

Férfibánat

Ínyemből vér szivárog.
A szívemből bánat.
Minek is cifrázni,
bánkódom utánad!
Nem érdekel a strófa,
se versláb, se rím,
csak valahogy eladognám:
túl nagy ez a kín!
Kásás szavakkal kínlódok
a poharam fölött,
életemből a szépség
véled kiköltözött,
túléltem már a fájdalom
első viharát,
de a fogasomon függ még
egy otthagyt kabát...
s ha ránézek előtör
megint egy fájó érzés;
csak csendesen, vasízzel
mint ínyemből a vérzés.

Bogárkirály

Méla őszi
hangulatban
oldódott
a nap a Napban;
zsongva-bongva
kórusba simult,
sok esti hang
zsolozsmaként
felszállt, majd lehullt.

Hallgatagon ültem
magamba merülten.
Homlokomról
homokszemként
évek peregtek a padra ;
mint sárgult levél,
lehullt jelenem is,
múlttá elapadva.

Élete során, legvégül
az ember valahogy lejár,
megszűnik, elévül ;
de egy percre még
a Napba belerévül.
Mint későnjövő néző
a színházi rendet,
megtörte valami
a tetszhalotti csendet ;

az erdő felől zúgva,
berregve, akadozva,
szellők szeszélyével
szívósan hadakozva
végül fejbúbomra szállt
a nagy szarvasbogár
és hajam közt matatva
komótosan elpihent
egy pillanatra.

Véle az ősz üzent
druida tudást,
napkeleti Zent...
Hunyjon ki szívedből
a halandó rettenet!
Ha meghalsz, e barna föld
mélyébe eltemet;
húsod és csontod
a körforgásba visszatér.
Belőled lesz az új suháng
és a tavaszi-zöld levél,
melyet ifjú ágak emelnek
magasba, a Fény felé.

Hát ne félj, csak élj...
mindaddig, míg lehet,
s nem küldöm néked el
a végső figyelmeztetést,
az utolsó intő jelet.

Elmúlás

szállongó ősz pora
szítál vállaimra
rakódik roskadt
rétegekbe egyre
lábaim már alig
bírnák ezt a terhet
hogyan fogok feljutni
így a nagy hegyre?
emlékezetem mélyén
tetszhalottként
hordozom magammal
emlékeimet
tízezer verssorom
visszahull fejemre
a közönyös idő
nyom nélkül temet

Szomorú szerda

deres a fű már és a kerti úton
talpad alatt reccsen egy hullott dió
barátod halálhírét recsegi, s elhallgat
a kiérdemesült Sokol rádió

míg felfeszíted a bedagadt ablakot
gyulladt szemét látod magad előtt
a kihűlt falak közt, borostás magányban
így indul ez a szerda délelőtt

legfőbb vágya volt Noé bárkáját feltalálni
ott, hol tornyosul a fenséges Ararát...
mit tegyek most? Eltegyem, földhöz vágjam
polcomon őrizgetett kedvenc poharát?

Tűzrevetett versek

Lombföldre korhadnak az őszi levelek,
az elmúlás szaga kertemben kering.
Fáradó szememmel figyelek egy felhőt,
mely ráterül a tájra, mint halotti ing.
A kis tűz lábamnál mérgelődve pattog,
sárgás füstcsíkokat ereget.
Csak bámulok az égre mindhiába,
bűvölöm a lassan úszó szürke felleget.
Nem kapok választ kérdéseimre,
nem felel nékem se ember, se ég.
Laponként dobálom verseim a tűzre,
a nyirkos papír füstöl, lángrakap, elég.
Kérdőjellé formálódó füstjeleket
látom, kár küldenem az őszi égbe fel.
Nem kapok választ kérdéseimre,
rájuk ár az isten sem felel.

Őszel szép az ég

Giccses versek és dalok
harsognak mindenütt,
míg fagylaltod nyalod.
Rágógumi ízű slágerek
untig magasztalják
a nyári kék eget!
Holott az igazi égi kék
őszel vakít, hasít,
mikor már hervadnak
a kertben a pistikék.
Reggel, este elkél a kabát,
durcás asszonyod fázósan
húzza meg magát,
ám ha azúr egünkre
hónod alól feltekint,
máris mosolyra gyúl
és megbocsát megint.

Korahajnal

Gyöngybaglyok nászjelét:
kitépett tollpihét
sodor a megkésett hajnali szél,
hogy tenyerembe csendbe' leejtse;
kéket álmodik a tópart nefelejese.

Csobban az álmos víz, zörren a haraszt,
őrködő szürkegém békákat riaszt;
szelíden ring, mint a dúdoló leány
a tavalyról ittmaradt gyékénybuzogány.

A tisztáson kihajtott már a mirhafű,
ánizsos illata most mindent beleng;
korhadó fatuskón kalapos gomba nő.
Szerelmünk emléke kékellőn dereng.

Az irigy Alzheimer elragadja majd,
mire dürrögni kezd az erdőn a fajt.

Esti csend

gördül a nap a domb hajlatán
lombtalan áll már a vén platán
kékségbe mélyült a délután
szellő simít végig a homlokán

felhőn vet ágyat az alkonyat
kinyújtóztatnám a lábamat
venyige pattog a tűzhelyen
jó lenne meglelni már helyem

füstöl a tűzre kotort avar
kutyák ugatnak de nem zavar
fáradt szemem a melleden pihen
jó lenne meglelni nyughelyem

Tűzgyújtás

rőzse reccsen
gyufa sercen
láng fut a papíron
csípős füstje
gyötri szemem
végig míg leírom
lobban a láng
már oly hevesen
hogy brummog
a vén tűzhely
ifjú szívem forróságát
keresem e tűzben

Hideg hajnal

a ködből apró vízcseppek hullanak,
sűrűn bombázva sápadt arcomat
köröttem, kívül minden olyan szürke
nyirkos, hideg, halott ma itt...
de belül a szívem még pirosan dobban
és küldi a vér forró hullámait

Kerti spleen

Zúg a szél s a lucfenyőről tüeső pereg
vastagítja észrevétlen kerti szőnyeged.
Nem puffan már, toboz ha hull,
csak halkán elgurul,
s egy perc múlva már elhever
mozdulatlanul.

Vézna fénnel, vérszegénnyel kelne már a nap,
párában állnak szürke árnyak, míg erőre kap,
s ha mozdul néha cserjeág,
árnyéka bágyadtan int,
hisz helyét úgyis visszaveszi
estére már megint.

Fényben, árnyban felszívódva őszi hajnalon
üldögelek mozdulatlan itt a vaspadon ;
halkán hervad szívemben
a fásult nyugalom,
dallamát az elmúlásnak
csendben hallgatom.

Babér és bánat

Babérhajtasokat vagdos
most a kishúgom;
hogy mi célja véle, nem tudom...
Rászólnék, hogy hagyja békén
Hellászból hozott örökzöldemet,
melyet széltől, téli fagytól óvok,
ha baj érné, szívem szakadna meg...
Ám megsem teszem.
Hisz nem tudom,
kié lenne az a koszorú?
Kinek is szól az ábrándos ború,
mikor fürge ujja meglassul tétován
és tekintete átsiklik a halovány,
ködpárába burkolózó dombokon,
a hulló lombokon s az erdőn,
mely lassan rozsdába öltözött...

Hallom a kocsmában,
hogy a szomszéd fiú
a nagyvárosba költözött.

Hajnali remény

Ködpaplanba bújt az őszi rét,
lassan oszlik szét az éjsötét.
Valahonnan dolmányos varjú károg.
Kubikgödörben szunnyad még a vályog.
Gyökere szakadt már az idei fűnek,
a hervadó kórók is egymásnak dűlnek,
szárukon nem mászik barna bogár.
Halványuló emlék a tovatűnt nyár.

Vadvirág illatot nem hordoz a szél,
csak hideg cseppek szitálnak a ködben.
Tompán szól a kolomp, kutya se csahol,
bús tehenek bőgnek a tölgyfaligetben.
Agyagkolonc tapad a gumicsizmához,
a járás, a tarlón át ólomnehéz,
mégis el kell a vasútig vergődnöm...
hátha a vonatról int felém egy kéz...

Szüret előtt

Kedvesem gyönyörű szőlőfürtként
csüng alá éltednek zöld lugasán;
dús televényem, ha lassan ki is szárad,
bölcs derűm napja beérleli tán.

Boldog lesz a szüret;
vagy nekem, vagy másnak,
mézes lesz a fürt majd a víg lakomán.

(Most négyéves bort iszom;
holnap már ez se lesz talán.
Villószik a fény a préházam falán.
Peregnek a lédús borszőlőszemek,
szerelem és mámor, Isten veletek!)

Intermezzo

Záporlány mezítláb átfutott a kerten
lankadt bokraimnak így nyújtván vigaszt;
portól letörölte, csillogóra mosta
a babérsom leveleken felfénylő viaszt.
Egy röpke fuvallat becsapta az ajtót!
A váratlan zaj egy „furcsa párt” megriaszt;
elszáll egy rím, macskám vállamra ugrik...
én nem sokat vesztek, de ő egeret szalaszt!

Emlékezés a kis vörösre

mandulaillatú búbánatom
szívem legmélyén tartogatom
párolog csendben, mint a cián
– hajad megfesthetné akár Tizian -
elmentél, már a szerelem elhagyott
hangod emléke sóvárgó fagott...
szívemben csak időnként idézi fel,
a régi érzés mikor életre kel...
a mandulaillatú búbánatom
(életem végéig tartogatom...)

Erdei találka

A tisztáson, a tölgy alatt...
ott várjál rám, szívem!
Odaviszem álmat,
mit szőtt az ihletem...
a tisztáson, a tölgy alatt
majd boldogok leszünk,
ha eldobjuk nyűtt szerepünk;
csak hiszünk, szeretünk!

A tisztáson, a tölgy alatt
sokáig vártalak...
Hideg kék ködből szőtt kabát
takarja tűnő árnyadat.

Elmenőben

Folyami kagyló üres héja
csikorog a talpam alatt.
Ki tudja, tán ma utoljára
tapodom én a parti utat.

Kőkeresztben üldögélő varjak
csillogó szeme ha rámtapad,
latolgatják bennem a nemsokára
útmentén heverő hullott vadat.

Hisz mi más az ember, ha útja végén
a halállal szemben magára marad?
Elhulló, döglött állat, varjak elesége...
barátom, ne áltasd magad!

Ne is temessetek engem koporsóba,
ha eljönne majd a végső pillanat!
Nem kell a könny, a hazug kegyelet se,
csontjaim szívja csak fehérre a nap!

A szeszélyes szél majd messzire sodorja
noteszlapra firkált búcsúversemet,
s magasba röpíti – néhány múltó percre-
végül sárba hulló ősi nevemet.

Erdőszél, szarvasokkal

A csorda álldogál,
szívükben aggodalom.
Indulni kéne már,
hol élelem vár, szállás,
csöppnyi nyugalom...
van, kit balra húzna
öröklött vonzalom,
van, ki jobbra térne,
középen maradna...
De két vetélkedő bika
még vívja harcát
a hegyoldalon.

Csend tesped a tájon,
elült az izgalom.
Csitul a nász heve,
az ünőszemekben
méla nyugalom.
Befelé figyelnek,
magukban hordják
az új élet ígéretét.
Barna szemük
sötét, mint a kút.
Már nem tükrözi
a vágy ígéretét.

Az ember nincs jelen,
bár látni rút nyomát,
a villanyvezetéke
sok kátrányos oszlopát,
mely mint az olló,
feldarabolja itt
a völgyben elnyújtózó
halk harmóniát.

Őszi vadászat

A folyó felett nyilazott madár
testét sebesen sodorja az ár.
Kutyám nyomába sem ér;
hát csalódottan csahint,
bozontos farka zászlaját
meglengeti, bánatos búcsút int.

Medvebarna gyékénybuzogányok
tucatját ringatja a szellő,
susog a gyékény, a nád, a sás,
békalencse közt tempózik az unka,
s a fecskék röpte röpke villanás.
Kék még az ég. Tiszta, kemény színét
nem puhítja fel már a langyos lazúr.
Meddig ülhetek még e magányos parton;
nemigen tudhatom, legfeljebb az Úr.

Üzenet

korhadó deszkák közé tűzve
egy sárguló tölgyfalevél
feladója az Ősz, postása a Szél

Borongós ősz

Hol járnak az augusztusi hullócsillagok?
Ködfoszlányok közé bújva halványan ragyog
az a néhány pici lámpás, mely még megmaradt,
hunyorogva ideküld egy sápadt sugarat,
visszfényével felidézni tovatűnt nyarat.
Hol járnak az augusztusi hullócsillagok?
Szikraként felizzó csillámporukat
elmosták rég a nyárvégi záporok...

Varjaktól szántott őszi ég feszül énfelettem,
a nyár azúrját lassanként elfeledtem;
szürke felhők csüngnek az opálos égen,
hálóit a keresztes pók elhagyta már régen.
Csak ragacsos ökörnyálba akadok be néha,
nem füttyül rigó sem, nem kuruttyol béka;
sarokba bújnék én is, mint padláson a pók,
úgy érzem, rám vadásznak az örvös légykapók.

Vadludak vándorlása

(egy)

Végtelen vándorúton V-alakban
szárnyalnak szüntelen, szakadatlan,
szárnycsapás szárnycsapást követ,
szövődik szárnyaló szövet
az azúrkék, majd szürkülő égen...
Habzó hullámokban egyre jönnek
hátrakiáltván az őket követőknek,
a semmiből új s újabb raj tör elő;
megszámolhatatlan az égen szálló ék,
a suhogástól szétfeszül a lég
és tülekedő, tollas testekkel
telik meg minden legelő;
míg rámborul szárnyszegetten
ében sötétje életemnek szépen,
hisz a vadludakkal vágyaim is
elszállnak majd végleg,
itt maradok a kiürült tájban,
a csendben lihegő sötét éjszakában,
mely már csak rám les szüntelen.

(kettő)

Van egy pillanat,
mikor minden elindul.
Van egy pillanat,
mikor minden megszakad.
Van egy pillanat,
mikor rettentő a baj.
Van egy pillanat,

mikor mennydörgő robaj
jelzi, hogy valami készül...
Dübörög rakétányi zaj,
a sok millió test
a légbe zúdul,
és akik hozzád jöttek el,
elhagynak rútot,
és aztán jön a magány...
az éjszakában a gyertyaláng
rezzenés nélkül áll;
csak száll az illatos füst,
az égi áldozat... lehet, hogy én,
vagy mi vagyunk, mind a ketten,
vagy pusztán tenmagad.

Erdőben nőtt gombaversek

(Berda József költő emlékére)

– *Gombászás hóvégén*

Csípős csalán
irigy mirigyszőrös
erdeje veszi őt körül,
és ez óvatosságra int.
Mégis örvendek, hisz
jókora bimbós pöfetrege
leltem a tisztáson megint!
A csalánerdő nem sokáig
rejtegette ízes titkait,
nagyokat rikkantva, egyre-másra
megleltem az Öreg ifjabb társait.

Lelki szememmel láttam jó előre
a ropogásra pirult, aranyló panírt,
mint serceg a hatalmas szeleten,
mikor a szívembe lopózott lassan,
alattomban az a baljós sejtelem...
De hisz nincs a kamrámban semmi!
Se kanál zsír, olaj, se liszt, se tyúktojás.
Nincs mit tenni így a hónap végén,
marad a szomorú várakozás.

Mire elszáll a hátralevő két nap,
és elmúlik vele a három éj,
a gombámat is dobhatom szemétre,
hiába jön meg végre a segély!

– *Változatok tuskógombára*

(egy)

A halott tuskón lám, tucatnyi gomba nő.
Némelyik oly csinos, akár egy bombanő.
A látvány felélénkíti hervadt kedvemet.
Bizony nem bánám, ha korhadó testemen
élősködne ilyen szépség, osztozva estemen
és mohón, önzőn kiszívná utolsó nedvemet!

(kettő)

Egy tölgyfarönkön tuskógomba sarjad.
Illata idevonzza a bóklászó medvét.
Mackónk belakmározik belőle,
tudós szakvélemény nem rontja a kedvét.
Pedig e gombát húsz percig főzni kéne!
(hogy lebomoljon benne majd a méreg)
buta medvénk jaj, mit se törődve
csak tömi hasát (köretként van fakéreg)

(három)

Az őszi erdő avarán bóklászva
elgondolkodtatott egy furcsa észlelet.
A kidőlt fa körül számos gomba termett,
és magán a tuskón is nőtt egy „részelet”.
Vajon énbőlőlem mi sarjad itt ki majdan,
ha a közönyös idő az avarba eltemet?

– *Fenyőalja Gizike*

Felkerestem Gizikét,
adjon nekem rizikét!
Mondom neki: -Gizike!
Gomba kéne, ízibe!
Gizi a kezét széttárja,
nincsen őnéki gombája!
-Ejnye, csípje meg a kánya,
se rizike, se vargánya?!

Végre megjön öcsém, András!
Nadrágján feslett a varrás,
de arcán boldog vigyor!
Mint ki örökölt egy kastélyt,
úgy veszi elő a rostélyt,
és már sül a rizike!
Örvendezik is az András,
sürög-forog Gizike!

Vajban, hagymával pirítva,
mustárral is megborítva,
nem kell ennél jobb falat!
Emelgetjük aztán sűrűn
egymásra a poharat.
Gomba után jó bort öntve,
Gizit meg a falnak döntve
mulattatom magamat!

– *Gombák páfrány alatt*

Itt a halványzöld félhomályban
a páfrányok alatt sok gombalány van,
tán várják a gomba-herceget...
Akolmelegen nyirkos minden
az átázott gyufa kabátzsebemben
meg se gyulladt, csak sercegett;
aztán méla füstöt eregetve
lelke felszállt a fellegekbe.

Csak nézek utána tétován,
ez volt az utolsó szál gyufám
s lám nélkülem is mennybe ment.
A lucfenyő gyantája összekent.
Most egyszerre vagyok ragacsos
és arcom is sártól maszatos.

Igy jár itt minden behatól,
ki nem egészen idevaló,
csak afféle keyboard-koptató
szegény legény...
de én nem leszek népemet oktató,
meg nem örökít utcanév, regény...
hisz nem vagyok csak kiránduló,
csak az őszi erdőbe belebóduló
jöttment jövevény,
ki most a gombák kalapját csodálja,
s lenne szívesen herceg a gombabálba.

Míg ezt dúdolgattam, az idő elhaladt.
Elmúltam én is; de versemben megmaradt
az elsercent gyufaszál, a múltó pillanat,
az elröppenő; a gyanta, nyakamba csöppenő,
a sok gomba az üdezöld páfrányok alatt,
és a pókhálóba font vergődő idő.

Ebédvendég

Ma fűszeres ízű rókagomba
rotyog csendesen a fazekomba;
barackillatát főzés közben
szerfelett élvezem.
Sógornőm véle büszkén megkínálom,
s jótettem jutalmát rögtön elveszem...
– Friss rókagomba?! Egy vagyon kilója!
Miből telik erre, neked, kedvesem?
Ez ám a hála! Bőviben van nála...

Pedig ha tudná! Megyényi erdő
sáros avarját túrtam érte fel,
hogy most őelőtte párologhasson
a mélytányérnyi, pompás eledel,
a mesés ízű, selymes gombapaprikás,
mit gyengéden hűsítő tejföl koronáz...
Ó, hogy vetné föl a gáz a föld összes irigyt,
kik mohó kanállal, de sandán tékozolják
az őszi erdő nemes örömét!

Honorárium

Vadászok vacsoráján verseim szavaltam.
Babérral koszorúztak a derék fiúk;
gondolták talán, a költők mind hiúk...
holott nemcsak dicsfénnel él az ember.
Kongó konyhában kedvetlen hazatérve
elgondoltam... hogy hát nem azért...
de egy kis őzhússal ha „megsértettek” volna,
most illatos vadragu főne fazekomba’
s mily szépen úszkálna benne a babér!

Bográcsolás

Kis tábortüzem oly szertelen,
pattog és köpköd szüntelen...
mindent befal, mohón elemészt,
ám kikerüli finnyásan, megvetően
a neki mégse tetsző növényi részt,
a makacs görcsöt, gyökérdarabot;
és csípős füstjét szemembe fújja,
bármit is teszek, bármerre fordulok.

Ám jó ötletem támad hirtelen,
borókabogyókkal megszedem zsebem,
maréknyi kakukkfűvel el is keverem,
s tüzezkémre lopva rávetem.
A tűzről szelíden árad már a füst,
csendesen gyöngyözni kezd az üst,
mindenki boldogan szívja be illatát,
oly balzsamossá bűvöli az éjszakát.
Őzhússal keringőzik a babér,
de a pasztinák s a zeller is odafér,
szelidítve a fokhagyma erős illatát,
lecsillapítva borsot, csípős paprikát...
Előkerül tányér, kanál, kenyér,
mindenki mohón falja, ami belefér,
s bár a kondér adja az élvezetet,
a tányér kapja mind a dicséretet...

Kiürült az üst, nincs több teli tál,
álmos a sok vendég, menne már;
én is fáradtan bólogatok...
Menjetek csak, majd én mosogatok!

Egy pohár bor elé

Napsugárként villog a pohárban.
Benne egy tűnt nyár íze, zamata,
virágillat, mit ellopott a szellő
vöröslő föld és gyors zápor szaga.

Szőkevény ő, lopva vezették föl,
hisz börtöne sötét kazamata,
vége lesz nemsokára; felhörpintem,
az üres pohár marad előttem egymaga.

De nem hal meg hiába, hisz a jókedv,
mit bennem keltett, velem marad;
szívet melengető emlék, elkísér majd
a sunyin közelgő ordas tél alatt.

Disznóölés

A háziasszony elfordul egy percre,
kézfejjével könnyeit letörli,
de aztán már mosolyogva nézi
ahogy a gazda a pálinkáját tölti.
Cserzett arcú férfiak ledöntik az ártányt
a böllér kezében megvillan a kés ;
ősi rituálé, véres parasztünnep
hűvös hajnalban a disznóölés.

Habzik a forró vér a zománcos tálban...
Vasas ízét tán a késtől nyeri el?
– tűnődöm később, mikor már a torkom
fűszeres, hagymás sült vért nyeldekel.

Szorgos, fürge kezek szeletelnek, nyesnek,
amott egy teknőben kolbászhús halom;
enyhül a feszültség, feledve az Állat,
már csak a Húst látja a sokadalom.

Mikor estére minden a helyére,
kamrába, üstbe vagy a füstre kerül,
a terített asztal mellett borozókra
a biztonság zsíros csendje terül.

Tájszínház

Tajtékos ég alatt
zord szél kerget
kormos felleget.
Kopasz fa mögött
a magányos magasles
megremeg.
Üres a színpad,
nincs gyilkos, se áldozat;
katarzis, drámai helyzetek.
Távoljáró szereplőkre
mindhiába várnak
a didergő tájban
a kopott díszletek.

Novemberi alkony

a korhadás kesernyés párái felszállnak
kerülgetik a száradó nyárfaágakat
dermedt kórószárok csatasorban állnak
kúszik már feléjük a sunyi alkonyat

az őrként álló két sudár jegenye
lehullatta régen összes levelét
az őszi táj meg szomorúan várja
eljövendő rosszkedvünk telét

Ködben

lassan hömpölyög a pára
hullámai közt én is eltűnök
akár a Láthatatlan Ember
ahogyan mélán itt ülök
s puha vattaként körülvesz
mindentől elválaszt a köd
múltam és jövőm már lezárva
nem érdekel más csak köldököd
elmerülve végtelen jelenben
varázsos közönyben és a csendben
emlékeddél én is megszűnök

Gazdabánat

Maradék boromat megiszom.
Présházamat örökre lezárom.
Turistáknak nem nyitok „borpatikát”.
E párszáz tőket jövőre kivágom.

Tűzre vetem az összes venyigét.
Nem számolgom a károm.
Ősi örökségemet eladom.
A kikeletet többé sose várom.

Maradék boromat megiszom.
S nem láttok többé e tájon.

Présházi elégia

Tavalyi venyigét vagdosok komótosan,
nem ér fel énhozzám, hálisten, a város;
deres szőlőtőkék szigorú sora közt
a nyár óta itt lakó három rigó szálldos.
A szőlőhegy fölött ködfoszlányok úsznak,
bár a felhők résén még kiles a kék...
Az ajtó mellett egy elnyűtt cirokseprő,
barna cserepekben elszáradt pistikék.

Az elvadult, bozótos kiserdőben
bozontos tehéncsorda lába tapos,
a nyirkos avaron indákba botolva,
káromkodva tereli őket Jeromos.
Loncsos kutyájának nincs kedve csaholni:
„ugattunk mi már mindnyájan eleget”
gondolhatja magában fáradtan lihegve
a hajdan csillogó szemű, öreg eb.

Gazdája betér hozzám pálinkára,
szalonnával kínál, de nincs mellé kenyér.
Elfogyogat minden, az élet is nemsokára,
jó, hogy a lopó a borba még beér...
Aranylik a nedű, ahogy megtelik a kancsó
és lassanként csordultig telik a pohár,
nemigen van sora köztünk a beszédnek
mindkettőnk sejti, a másik mire vár.

Csorda a ködben

Harmat hinti itt
az őszi legelőt
ködből lecsapódó
cseppek csengenek
hamvába holt álmokban
szunnyad a vidék
pókhálóba gabalyodott
eszmék lengenek...

Mindent megül a novemberi köd
a csordás kezében táncot jár a kés
a sároslábú méla teheneken
úrrá lesz a csendes csüggedés.

Csordahajtás

Kertek végiben kiskapuk csapódnak,
bánatosszemű bús tehenek bögnék
a község vén bikája szomorúan ballag;
nyoma sincsen már hetyke gögnék.
Nyakamban lóg egy kopott járőrtáska,
benne szalonnám, szikkadt kenyerem,
meg-megfújom néha rekedthangú túlköm
és keserűségem, gondom lenyelem.
A hajnali réten köd hömpölyög,
most éppen kötésig ér,
már felpuhult a csipkebogyó
rég megcsípte a dér ;
de a tüskéivel belém akad
bokra nehezen ereszt ;
káromkodok s hogy lecsillapodjak
innom kell kortynyi szeszt.
Hús harmat cseppjei hullanak
elzsírosodott kalapomra
gumicsizmám talpa alatt
szétmállik csokornyitintagomba.
Sárgult kukoricaszár között
tör utat magának a tehén
kedvetlenül kérődzik rajta
a zörgős csuhé nem sokat ér.
Egy régi, elfeledett nótát
még elénekelek
mielőtt istállóba űznek minket
a hidegen fújó őszi szelek.

Fagy közelg

Későősz szél rázza
a száraz ágakat megint;
a nyáron megnyurgult
cserszömörce üstökét
két kézzel cibálja.

Hideg telet jósol
macskánk hosszú szőre
és a kertben élő mókus
gyarapodó hája.

Most minden élő
túlélésre játszik,
tartalekol, spájzol,
aggódva remél;
ki tudja, mit forgat
vasderes fejében
a jégcsapszakállú
büszke vén.

A titkos kert csodái

A titkos kert

Titkos kertem ott van
hol a vég is véget ér.
E kertben minden fűszál
mégis az égig ér;
kertem csak egy fűcsomó,
maréknyi tűlevél,
mélyén bűvösen
zsong a csend,
lábujjon jár a szél.
Kertemben csak néha sír
az üdezöld moha,
kertemben nem bántanak
senkit sem, soha.
Hangyaként is bejárhatom
egy perc alatt kertemet;
ha rámhullik egy gyantacsepp
az öröklét eltemet.

Égigérő

Az égig érő fa
tán tényleg égig ér
és fenna az ágak csúcsán
egy nagy, nyitott tenyér
barátságos öblébe minden,
mi szép és jó köröttem,
belefér;
szeretet, béke, áldás,
mit Ég ígér...
Az égigérő fa, ugye,
tényleg az égig ér?

A holdarcú lány

A holdarcú lány mikor értem eljött
halántékomba ezüstös hajtűket nyomott
holdezüst arcában sötét szemgödrében
csodás tűzű türkíz csillogott

A holdarcú lány mikor értem eljött
felém fényből szőtt sálat is dobott
síkos kígyóselyme sziszegve tekergett
nyakamra símult magához szorított

Ziháló tüdőmből a kék buborékok
sziszegve gurultak szép lába elé
dermedt szívem végre nem szorongott
szabadon szállhattam a szürke ég felé

Suttogó sejtelem sivatagi szélként
suhant át a holtsötét Halloween-éjszakán
csillámló porszemek mindössze maréknyi
táncoltak a Holdlány parányi lábnyomán

A Holdarcú újra

Elbűvölten ültem magamba merülten.
Tollam a papíron megállt, nem vágatott.
Átéltve múltó gyönyört, örök bánatot...
ültem mozdulatlan, mégis felhevülten;
mert a Holdarcú ma ismét megkísértett,
szobámon, mint korzón libegett halkán át...
Szívemet hallom, vagy járása dallamát
míg bámulok újra holdtalan setétet?
Tudom, érte nyúlva semmit sem találok
a távolsága tőlem több mint végtelen;
talán e csalódás maga is halál-ok?
Gyötörtek eleget sejtelmek, talányok
vágyam felülírja rezignált értelem;
függönyöm behúzni elszántan felállok...

Holdvirág

Fénylő hold ezüst virága
szerelemnek bűvös álma
fényből megszótt ezer szirma
egy perc alatt mind kinyílt ma
ringatózik hűvös szélben
megmártózik csillagfényben
elpihen majd csendben, szépen
kerti ösvényt elborítva
lábad elé odahullva
kemény földet felpuhítva...
Jaj, a lépés nehogy fájjon!
Mosolyogva járj e tájon,
egyetlenem, szép virágom!

Clair de Lune

ablakomba ült a Hold
a Clair de Lune-t még hallgatom
a zongorán egy rózsaszál
és lent egy lány a kispadon
lehetne ő a rózsaszál
hófehér teste a zongorán
lassan rózsába pirul...
a Clair du Lune-t még hallgatom
szívem ábrándos izgalom
kocsi fékez fut már a lány
árnyéka suhan a házfalon
eltűnik más férfi oldalán...

Úgy indult, mint egy könnyű flört...
de kiteljesedve elsöpört
e szélviharrá dagadt orkán
keserűséget lenyomva torkán
a költőnek, kit elgyötört
e nyárestén indult könnyű flört.
– Azt hittem, rózsá Ő a zongorán
és hűséget hord a homlokán,
de ajkam miatta keserű...
Szívemből elszállt a langy derű
és elhervadt a szép érzés korán...
mint rózsaszál a zongorán!

- A Clair de Lune-t hát leveszem,
mert zökken a tű a lemezen.
- Szemétre való bakelit korong!
- a költő a szerelmen így borong-
- Mielőtt nem megy el végleg az eszem,
a Clair de Lune-t gyorsan leveszem...

Holdfényben merengve

A bársony égbolt halkán kitárta
Föld felé nyíló felhőablakát,
az erdőket lent még köd takarta,
rejtelmes szürkés-kék kabát.
Csak apró égi jel volt csupán,
csak csendes változás;
én figyeltem rá egyedül,
nem volt ott senki más.

Gyöngyfényű gyöngéd karjait
a Föld felé tárta a Hold
és minden vízcsepp idelent
feléje áramolt.
A völgyben felbuzgott a forrás,
a sziklából karsztvíz csepegett
és nedves felhőkbe burkolóztak
a ködsipkás vén hegyek.

Medrében selymesen surrogott sok ér,
duzzadni kezdett minden kis patak;
folyók siettek a tengerek felé,
halkán hullámoztak hűvös, kék tavak.
Nők forgolódtak félálomban,
feldúlták holdsütötte ágyukat,
testük jelezte a változást a mélyben,
rángó szemhéjuk zaklatott álmukat.

Ülök ablakomban,
bűvölöm a Holdat,
átitatja szívem
égi mákony- oldat;
lelkem hullámként ostromolja
a sziklás partokat;
és így múlik el e bűvös óra,
mint egyetlen pillanat.

Cseppek körforgása

Bársony égbolton vágtat az éjszaka vadlova,
mindig ugyanonnan, mindig ugyanoda.
Csillagok szikráznak patkói nyomán,
harmatot záporoz már éjfél után
izzadó teste s a csapzott lósörény;
frissül a tikkadt föld, újul erdő, rét , sövény.

A hajnali harmat csillogó csöppjei
csendben csurrannak a cserje ágain.
A levelek élén egy-egy csepp megáll
s mint az őz az erdőszélen tétován
vár pár pillanatig; míg végre lecsöppen
a mohos oldalú kőbevájt medencébe
és halkán csobbanva szépen elvegyül
sok társa közt, kikre nemhiába vár;
lassan megtelik az edény végre már.

A köedény fölé érve hirtelen
megtorpan az égen a büszke Nap,
arcát a víztükörben kedvtelve nézi,
ontva ezernyi forró sugarat.
A selymes vízből szerelmes pára illan,
az égbe szökik föl, követve álmait;
ám hiába száll föl ködkarját kitárva,
hogy beteljesítse boldog vágyait,
az irígységbe sápadt Hold behúzza
előtte az Ég felhőfüggönyét
s a ködként kavargó szerelmi bánat
harmattal öntözi a cserje levelét.

A Világlélek kútja, életünk forrása
itt ez az edény. Vize el nem apad soha,
nem szikkadhat ki kőből kivájt korsaja,
az istenek csészéjének mása.
Lélekkel telíti a cseppek körforgása.

Bál a holdfényes kertben

Telihold, a tündöklő, titokzatos
tisztára seperte égi udvarát,
bűvös sugarai kertemben suhognak,
álmodó cserjékre adnak fényruhát.

Éjnek évadján a rejtelmes őszben
ki adhat ily csodás udvari bált?
Október talán, a rangrejtett herceg,
titkos szerelmére végre rátalált?

A kert sarkában mesebeli kútban
csobog, csacsog, gyöngyözik a víz,
minden vendég kristálypoharában
üdén pezseg, szinte forr a csodaíz.

Karcsú kis kórólányok álldogálnak
egymondatos szerepet tanulnak talán
szirom arcocskájuk a holdfénybe tárva;
várják jelenésük a kert színpadán.

Egy gracióz selyemfenyő dáma
kecses karjait a felhők felé tárja,
puha tűi közt opálfény dereng...
hűs szellőben suhog a szoknyája.

Rákezd a zenekar, varázsütésre,
nem várt másra már, csak egy csendülésre,
mellyel a fecsketárnics végre jelt adott
és ezernyi színpompás levél lehull ma ott...

Szellőben libegnek, lágyan keringőzve,
az alkalmi párok kacéran kergetőzve;
rejtett zugban mire mindegyik földet ér
már felhők mögött bujdokol az őszi fény.

Búvös éjszaka

Mi ez az andalító forráscsobogás,
pezsdülő vizek buborék-pukkanása,
homályban borzongó szellősuttag?

Karcsú holdnimfa fürdik
a kis forrás gyöngy vizében,
bőre opálosan csillan,
kibomló hajfürtje ében.

Puhán dédelgeti testét
a szállongó sötét,
ezüsttálcán körbehordja
a surranó víz szelíd énekét.

Hamvas-zöldbőrű nádszálcsapat
a sekély vízben alig térdig állva
suttag szégyenlősen egymás között,
csalfa holdsugár-simításra várva.

A nád közt ködsapkás vízimanó guggol,
jaj, megmoccanni is óvakodik.
sóvár szemmel, percet nem mulasztva
lesi a nimfa lágy idomait.

Amaz eltitkolja, hogy őt észrevenné,
mulattatja jól a titkolt hódolat,
szép teste hajlong, mindenét mutatja
az ezüstösen csillogó Hold alatt.

(A hajnal a csendért
mély csönddel fizet,
szellő sem fodrozza
a hallgató, hűs vizet.
A nádas sem susog,
most teljes az áhítat,
még egy perc és felkel
újra már a Nap.)

Csöndkirály

A Csönd Királya én vagyok.
Kertemben ülve hallgatok.

Tócsába loccsanó csepp csobbanását.
Tetőn lecsusszanó olvadó jégkását.

Tobozreccsenést, bogársikolyt,
melyet óvatlan cipőtalp eltiport.

Hulló falevelek keringő neszét,
mit kósza szellő hord szerteszét.

Hallgatok örömet, bánatot.
A Csönd Királya én vagyok.
Cickány cincog, fűben sün motoz,
az avarra ág hull és tavalyi toboz.

Fenyőtű vastagít régi szőnyeget,
páfrányok zsonganak éneket

Fecskék ringanak villanydrótokon,
búcsúdal peng az őszi húrokon.

Oly kék az ég, mint szemed és a jég.
Csodálom őket; és hallgatok még.

Kertemben mélyül a vízmosás.
Csöndkirály én vagyok, senki más.

Borostyán fonja be szívemet
Ha majd a csönd engem eltemet.

Csillogó cseppek

levelek zsongása ringat el a csendben
csak a csillogó cseppek csengenek
míg fel nem szívja őket a lusta őszi nap
ki tunya későnkelőként alig süt már
míg fejünk fölött fásultan áthalad

Melankólia

Kesernyés füstszag,
korhadás,
egy őszi kertben
mi lenne más;
könnycseppként csöpög
a fákról a bánat,
látod-e, kedves,
még bánkódom utánad...
Pedig de régen volt
az a viharos délelőtt!
Sétálok magamban,
őszutón, még a tél előtt,
esélyeket latolgatok
borús kedvvel,
míg ruhám és lelkem
telítődik őszi nedvvel.

Egy szarka száll a fák alatt.
Szarkasztikus a pillanat
vagy inkább cinikus, ledér,
neki a tolla, nekem a sorsom...
milyen ellentétes, végletes,
gyászfekete és halotti fehér.

A lélek kútja

Kertem mélyén van egy kút,
mélye sötét, mint az ében,
ha leszáll a bársony éj,
megmártózik hús vizében
a félénk hold s a csillagok.
A víz színe atlaszkék,
mint köntöse a Szűznek,
a pergő kristálycseppek
minden bűnt elűznek;
le mosnak-elmosnak
minden hazugságot,
hallgatásba bűvölik
e zajos, rút világot.

Némán sötétlik a kút...
beléhullt minden bűn,
elmerült lent a múlt.
Álarc és máz nélkül,
pőréen állok itt...
üres kezű koldus,
ki jó szóért cserébe
megosztja véled
tünékeny álmait.

Éjszaka a bűvös kertben

Csend ül a kertben, én meg padomon;
szívdobogásomat magam hallgatom...
nincs szorítás, szűrés, vad aritmia,
hát feledve megszokott bajom,
hagyom, hogy átöleljen a halk harmonia.
Belemerülök e varázsos kertbe,
melynek e május a legszebb évszaka,
és érzem, hogy elvarázsol máris az éjszaka.

Sárga kelyhek százai egyszerre kinyílnak,
bűvös virág, a parlagi ligetszépe
köszönti így az ezüstarcú holdat,
mintha titkos hódoló tenné le névjegyt...
Ám a Hold nem osztogatja könnyen a kegyét;
arcát sejtelmes függöny mögé rejti el,
mint kit sem virág, sem szerenád nem érdekel.

A hiú fülemüle gyorsan befejezi hát
csodás bőséggel áradó szerelmes dalát;
azért végső trillával elkápráztatja még
az illatba bódult balzsamos éjszakát...
Denevérszárnyak sem csaponganak már;
a fülesbaglyokat is csak sejteni lehet,
ahogy csendben mocorog, egeret emésztve,
a nagy fenyő ágán a fejem felett.

Vadászatából megtérve elpihent már
a padláson oly sokszor zajongó menyét,
a jóllakottan szuszogó sün is csendre inti
fűben motozó nejét.

Csend ül a kertben, én meg padomon.
Körülvesz a béke. Boldogan hagyom.

A kandi hold szonettje

ezüst holdfény kúszik asztalomon
cinkos redőnyömmel lepaktálva
megcsalatra nézem én, az árva
ahogy előmlik papírjaimon

ki nem marad betű,sem ékezet
lassan felfedi minden soromat
ismeri éltem, sejti sorsomat
összes utam,hogy merre is vezet

a Hold is csak olyan, mint a nők
kik addig voltak rám kíváncsiak
míg ki nem fürkészték titkaimat ők

ma már mindegyik messze jár
kapumban prüsszöl hat éjfékete ló
türelmesen vár a halotti batár

Éjszaka a lápon

A láp ligetében az éjszaka ében;
hold sincs az égen, elfogyott már.
Hinti a harmat a vad birodalmat
áldozatára vár a mocsár.

Kék lángja ha lobban, az éj szíve dobban,
a lidércfény megkéssett vándort kísért.
Bagoly szárnya rebben az éji ligetben
riogat vadászó vén denevért.

Cserjeágon végig csurranak a cseppek
a gomolygó ködnek könnyei ők.
Manó sír a sásban, könnyes vallomásban
sóvárog, siratja a nyári időt.

Indigó éj

Leszáll az indigó éj
suhogó köpenyben
kámzsáját jól fejébe húzva.
Éber lappantyú pirreg
a partmenti ligetben,
vizimanó közeledik úszva.
Halkan csobog a fekete víz,
hátára nem dobálnak
kisfiúk kacsázó kavicsot:
csattanjon élesen, pengve...
csak a mélykék éjszaka jár
körül a parton, elmerengve.
Pislákoló rőzsetüzemből
szelíden szétterült a füst,
a vízen átvezető karcsú hídnek
minden pallója fénylő színezüst.

A kék ősz balladája

kék őszben kék párapaplan
hajnal van vagy alkonyatban
várok itt? rég nem tudom

kék égen a Hold is kékül
jégkékre fagyott meg végül
a színezüst korong

kék hajnalban, alkonyatban
Kék Asszony korai fagyban
sötét fák között bolyong

fénypókháló állja útját
nem leli a Lélek Kútját
hol nyugalmat lelni kék...

kék csillagok arra várnak
pázmáit sok holdsugárnak
kötéllé fonja az Ég

Kerti sokadalom

Kertem lakói

A kувik a kéményre kiült,
forgatja fejét, lesi kíváncsian
ahogy járok, teszek-veszek a kertben,
hol rajtam kívül élnek még annyian...

Nyüzsög a hangyák kolóniája,
vándorútjukat róják szüntelen;
csak éjjel pihennek meg a bolyban,
melynek nekitámadni nincs szívem.

A sárgacsíkos darazsakat se bántom.
Haragudni rájuk végképp nincs jogom,
hisz én csaltam őket asztalomhoz...
lekváromon velük békén osztozom.

Szunnyókálhat felőlem a barna béka
a kiszemelt mohos kő alatt,
szeretettel figyelem őlomhaságát,
ha sétálni hívja a nyirkos alkonyat.

A gyíkot, ki kedvemért smaragdzöld,
gyönyörű ruhába öltözött,
nem kárhoztatom, hogy előszobámban
egy falrepedésbe költözött.

Kertemben nyugalmat talál
a szomszédból elüldözött vakond,
kertészkedhet békén énfelőlem,
itt soha nincs belőle gond.

A kuvik is nyugodt, a sűrűbe nem buvik;
érzi a türelmet és a józan észt,
éber szemét fáradtan lehúnyva
a kémény szélén csendesen emészt.

Divathölgy

A hárs egyszerű,
őszinte üdezöldjét
aranybarna keretbe
foglalta már az Ősz;
és most eljátszik
az új sminkrenddel
halkan mosolyogva,
mint gyöngysorával
a szeszélyes dizőz.
Ám elfordul hirtelen
a ringó víztükröttől;
sóhajt, unottan legyint.
Kézmozdulatától
a bokrok megremegnek,
összesúgnak.
Aztán csönd lesz
a kertben már megint.

Virágbanyák

homályos szemük arcukba besüpped
árnyat vet rá csúcsos boszorkánykalap
hosszú orruk szinte az út porába hajlik
mosolyogva legyint rájuk már az őszi nap

Tűztövis, megörökítve

A tüskés karokkal
égbe kapaszkodó bokor
fürdőzik a napban,
mint kerengő dervis
a képbe merevült,
ihletett pillanatban,
amint a rituális tánc
épp a csúcspontjára ér;

gyaúrok és moszlimok
ereiben ott a terembe'
az áhítattól megdermed a vér
mert nem tudni, vajon célba ér
a keringő-pörgő üzenet
vagy csak beleszédül
az ájult végtelenbe?

No, így tűz most a napfény
a tűztövisemre,
s mivel leírtam már:
hiszem, hogy mindörökre.

Páfrányfenyő

Gésák legyezői,
ginkgolevelek;
hamvas üde zöldek,
bársony kikelet...
boldogság a szívben,
lobbanó remény.

A napba öltözöl,
kis páfrányfenyő?
Az ősz beköszönt már,
de hol járhat Ő?
Napsárga leveled,
lám barnulni kezd...

Pillangók százai,
levél-danaidák,
hűségesen őrzik
anyjukat, a fát...
de érzik közelgő,
zord végzetüket,
tél jó; a kikelet
oly messze lehet.

Jeges szelek fújnak,
minden ág csupasz
fagyott lepkeszárnyak
várnak új tavaszt.

Madárbüfé

Múlóban a reggel,
s nagy vendégsereggel
benépesül már a
madáretető.
Elhordják a cinkék
a szotyit szemenként,
ez ám most igazán
a bőség-idő!

Őszapók kis raja
lesi, hol a kaja?
De leszállni nem mer
egyikük se még.
Nagyobb a biztonság
a fenyőfaágon,
bár talán soványabb
ott fenn az ebéd.

Eljönnek a csízek,
csodálatos ízek
kecsegtetik őket
a kis etetőn.
Megülnek ők szépen
csendesen, szerényen
a csendben párolgó
zsindelyes tetőn.

Az erdei pintyek
a földön böngésznek,
de jól járnak ők is,
hisz hullik a mag.
Csak az örvösgalamb
zavarja meg néha
a kis madárcákat
etetőm alatt.

Ám a vastagnyakú,
nagycsőrű meggyvágó
szinte már végszóra
épp megérkezik.
Beül ő középre,
jól elterpeszkedve,
egy órán át egyedül
csak ő étkezik!

A rigók nevetik,
nekik eresz alatt
földre van terítve
már a jó ebéd.
Irigyen lesik a
zajos társaságot
piciny tengelicek
és a zöldikék.

Beüt ám a baj!
Vérszomjas karvaly
suhan át a fák közt
villámsebesen.

Mire összegyűlnek
akik szétrebbentek,
a kis vörösbegyét
hiába keresem...

Gyöngybagoly etűd

Puffog a felhő,
mint gyermekkoromban,
ha prakkerral vertem
a nagyszőnyeget,
durcás villámcsapat
durran ki belőle;
a tépett résen át
az eső megered.

Gyöngybaglyom lecsap
a végső pillanatban;
még zsákmányul ejt
egy riadt egeret.
Elsimuló tollal,
félszemét lehunyva,
unottan nézi
a koranyári vészt.
A lezúduló zápor
már nem az ő gondja,
padlásablakomban
csendesen emészt.

Hol vagy, Breki?

Túl sima a pocsolyafelszín,
a víz sűrű, mint a tejszín,
oly pállottan állott;
nem kavarják hámlott
békalábak, bukófordulók,
pazar úszómutatványokkal
nászért koldulók...
pedig a kis tó
titokban temérdek
úszóhártyára vár,
de vágya, az andalító légyott
összedőlni látszik,
mint a kártyavár,
hiába van sok légy ott...
nincs béka már.

Tetejét ugyan elborítja
a borsózöld békalencse,
ám mégis elkerüli őt
-úgy tűnik- a jószerecse,
hisz a csendet nem zavarja
a sok vágydús kuruttyolás;
kipusztultak már az unkák,
mint az aztékok és az inkák,
már csak vágyálom
egy békebeli békabuli,
mely után egy délután
eljöhetne a mesés
petés meglepetés...

Ám így hiába úszkál benne
a sok szúnyoglárva,
a mohó és bohó ebihalak
izgalmas ostromára várva,
kiket általában ottmarasztal
az árva lárvákkal teli víz,
mint egy márványasztal
a kávéházban, hol a bolti bor
is szebben csillan a talpas pohárban...

Itt meg az álnok csíbor,
ki a vízicsigával flörtöl,
épp azt kérdi súgva
a pióca biztonsági őrtől,
hogy nincs-e valahol kiadó szoba...
de ahelyett, hogy belemennék e kalandba,
akár rövid leírásba, akár hosszúba
és a nászt követő baljós bosszúba
és szívatásba (ne bízzatok soha meg
egy ilyen „szívós” szobatársba...)
elmondom inkább, hogy e tócsa
békaperspektívából nézve reménytelen,
hiába van itt ebihal-eleség teméntelen!

Túl sok békaevő franciának,
gémnek, gólyának,
hápogó kacsának
jutott a múltkor pont az az eszébe,
hogy idejét és begyét e tónál töltse
(csóválná is fejét Madách és Deák -
ez utóbbi ugyebár a haza bölcse;)
„sok volt az eszkimó és kevés a fóká”,

ezért e szürkegém itt sovány, nem pufóka,
csak álldogálhat kacskán,
lassacskán totál lefogyva,
pedig a tavacskám
még közel sincs befagyva...
Bár hideg van már, rajta nincs pulóver,
ám félek, jön a felirat, hogy a gémnnek „over”...
Inkább el is hessegetem a csóró szürkegémet,
ezt az éhhalálra ítélt, hajdani békarémet.

Aztán csendben üldögelek,
ölemben a macskám...
siratom hajdan kuruttyolástól hangos,
mára már elnémult tavacskám.

Hajnali kert

A hársfaágon rigó dalol
és röpködnek hajnali trillák...
Tegnap ébredező múzsaák
csodálták őket,
szép Júliák, Lédák és Lillák,
ma csend borulna rám,
ha e bolond madár
nem fütyölne, míg én
dacoshéjú ó diót török...
a hajnali rigófütty
elszáll nemsokára
de szívemben a dal
mégis örök.

Varangyné panasza

– Ez az ásólábú béka
lelki békémet aláásta!
Varangyjelmezbe öltözve
ugrándozott el a békabálba!
Hírét vette ugyanis a kis hamis,
hogy sok kabuli békabuli sztárja
is szakasztott így csinálja...
A gólyáktól, álruhában, nem rinyál,
így a szabados smárolás közben
bőven folyhat a békanyál!

– És nézd ott azt a perszónát,
a morálisan is foltos szalamandrát!
Elegáns estélyijét ledobta
és nem visel alatta csak tangát...
– Ez itt, kérem, már nem is Tó,
hanem poshadó erkölcsi fertő!
Hova vihetem szórakozni
ártatlan lányaimat,
a sok ma született ebihalat,
hogy ne maradjunk rajtuk
e kor züllött lenyomata?
Nem marad számukra sem más,
a földalatti kazamata zamata,
a mohos kő alatti Varangy Major,
hol legalább bőven van pajor
és csusszanó giliszta;
ott legalább nem ragaszt reájuk
illetlen modort e sok mihaszna!

Csigakotta

Csigák csusszannak
a kerti betonjárdán.
Böngésem az otthagyt
ezüstös csík-nyomot;
mintha csak egy közös
dallamot írnának:
egy alsó és egy felső
szólamot.

És már dúdoló is
csendesen magamban,
a kerítésen egy rigó
trilláz tercet...
és bár gyorsan elszáll,
szívemben megőrzöm
a hangulatot,
a dallamot,
és a múltó percet.

Egérkaland

Összeszedtem kertemben
a lehullott diót;
bizony mondom néktek,
hogy két kosárnyi vót!
Elzártam kamrámba,
hogy jó lesz télire...
de az én egerem
majddal sose éri be!
Mit sajduló derékkal
összeszedegettem,
ő kiszimatolta,
és el is hordta menten!
Nem maradt egy szem sem,
csak a puszta tény:
karácsonyra nem lesz diós,
csak mákos lepény!

A fázós sünik

Késő őszi estén,
ha elballag a nap,
kertemben morzsányi
meleget se hagy!
Ha nincs vastag takaród,
hogy körülöleljen,
reggelre már talán
megdermeszt a fagy!
Két sünim is didereg,
falevelet gyűjtöget...
Meleg vacok csak a vágyuk,
benne puha-pihe ágyuk.
Elkészült végre a kuckó!
Befészkelte magát mélyre
Süni Lackó, Süni Pockó!
Hely van bőven, hát elférne
két kis süni, ha jól megférne...
Ámde van egy problémájuk!
Hová kerüljön az ágyuk?
Magában mindkettő fázik,
a tesó testmelegére vágyik.
Viszont ha meg összebújnak,
a tüskéik nagyon szúrnak...
Így aludni nem lehet!
Vidd arrébb a feneked!
Gyere vissza mégis, segíts!
Hideg éjjel te melegíts!
Így aztán alig nyughatnak,
folyton ágyat tologatnak.

Csínytevő mókus

Ez a mókus olyan mókás!
Ugribugri és bohókás,
ahogy lendül ágról ágra
tátva marad Lackó szája,
egyre lesi és csodálja.
Egyensúlyozásban fontos
vörös farka oly bozontos,
gombszeme huncutul csillan,
amint ide-oda villan.
Szájában zörgős dió,
télire eldugni jó!
Odujába máris viszi,
a kis butus nem is hiszi,
hogy Lackó kileste titkát,
melybe beavatta Jutkát...
akitől megtudta Sára,
s fut a hírrrel a vásárra...
Tudja már a sokadalom
mitől hízik mókus alom...
s hova tűnt a kerti dióm!
Elhordta egy alattvalóm!
Hahotázik a sok kofa,
megjárta e furcsa pofa,
ki magát királynak hiszi,
pedig dióját más eszi...
Ez az élet, nincs mit tenni!
Körbejárok, diót venni.
Különben nem lesz sütemény,
éhen marad Lackó, szegény!

A meggyvágó ebédje

A meggyvágó egy szép napon
etetőmre megérkezett,
beült középre komótosan
s egy órán át csak étkezett.

Olyan volt, mint lenn a parkban
az a kis kövér, szemtelen gyerek,
ki szétköpdöste a szotyolát,
csak hogy bosszantson engemet.

Mégis, elnéző mosollyal
figyeltem én a vén remetét,
s amikor végre tovaröppent,
összesöpörtem szemetét.

Pintykommandó

Kertem elhagyott csatamező;
rég dúlták prémes vakondhadak.
Ám hirtelen nyugalma szertefoszlik,
bekeríti egy erdei pintycsapat.

Téglavörös a maszkjuk és mellényük,
hátukon gesztenyeszín kabát,
hófehér vállfoltjuk büszkén villan,
mikor röptük közben felfedi magát.

Előörsként öreg hímek jönnek,
felderíteni a terepet...
tapasztalt járőrként jól tudják,
járhat erre macska, rengeteg!

Ellenségük ravasz és vérszomjas!
A buxus alatt húzza meg magát;
szemében tűz ég, farka halkán csapdos,
már számíttgatja gyilkos rohamát.

Ám a legvégső pillanatban
figyelmét eltereli más:
a szomszéd telekről messzehangzó
vágyteli, bűvös cica-nyávogás...

Kandúrunk elfeledi rögvest
a madárcák csábító csapatát;
fontosabb most a nászrahívás,
majd kerítünk később vacsorát!

A pintyőkéknek szabad már a pálya,
aggodalomra végre semmi ok.
Az előőrs jelzi is cirregve:
– Gyertek utánunk, fiatalok!

S gyakorlott kommandó módjára
arcvonalba állnak a tollas harcosok.
Átvizsgálják minden centimétert:
– Jaj nektek, bogarak, kukacok!

Méheimhez

Kaptár zümmögői, ébredjetek,
hisz felkelt már a Nap!
A harmat ezernyi csillogó cseppje
páraként szállong és felhővé dagad...

Kapjatok szárnyra, zümmögők,
a virágos rét már integet,
várnak a szirmok ezrei,
ezt kihagyni nem lehet!

A napraforgó úgy virít,
mint körtáncban szép leány,
és csábosan kínálja bájait
repce és vaddohány.

Fűszeres illatok lengenek,
kosárkátok a nektártól nehéz;
megtelnek a viaszlépek sejtjei,
gyúlik télidőre az aranysárga méz.

Bogárbuli, rovarbál

A kertben most áll a bál,
cincérbanda muzsikál.
A vén Tücsök is köztük húzza,
nyűtt vonóját egyre nyúzza.
A kis Hangya odaül,
mulatozik emberül.
S míg italát iszogatja,
így kiált a duhaj Hangya:
- Dolgoztam ma eleget!
Hazahúztam, egymagamba'
egy lódarázs tetemet!
-Kilenc kéve, hat kalangya,
ez életem nagy kalandja...
Tücsköm, most abba ne hagyja!

Felköszöntötték az öreg Pók Apót!
Nektárral itatták, majd bele nem hótt.
Másnap a szövés persze, félresikeredett,
hiszen minden lába elgyöngült, remegett!
Mindegyik pókszeme jól keresztbe állt...
Megemlegeti szegény, míg el, ezt a bált!

A derék Darázspók tudta a regulát.
Sok behálózott dáma után
húzta be a strigulát...
Két Rózsabogárnak is fejébe szállt a bor,
s a hangyákba belekötni volt egyikük botor...
a másik elbotorkált, fejét húzta búja,
így hamar végetért a Rózsák Háborúja!

Széthúzás a zenekarban?!
Jaj, mekkora átok!
Fűrészláb, a Szöcske duzzog,
- Én füttyölök rátok!
De aztán helyreáll,
s megint szent a béke már.
A Bodobács Peepshowra
mindenki felajzva vár!
A pikáns kis műsorra
megtelik a bár!
Ha egy szereplő elfárad,
senkit nem ér kár...
van fellépni vágyó
sok „cserebogár!”
Egy becsípett Poszméh
dúlta fel a termet!
A nárcisz hímporába’
vidáman fetrengett!
Bundáján elhordta
a virág összes porát,
s nem feledte végül
kiinni a borát!

A hiú Busalepke
még mindig ruhát próbál,
pedig véget is ér lassan
az Első nagy Rovarbál...
Százlábú partnere meg,
mire lábat törölt,
a Fizetőcincér
már zárásért pörölt.

Fénycsapda

Egy szép napon a kis pók
gondolt egy merészet!
Hálójába fogná a Napot...
nemcsak fényét, az Egészet!
Szőni kezdett egy szép hálót,
erőset és nagyon-nagyot,
hogy másnapra feltétlenül
befoghassa majd a Napot!
De estig – s gondolom, tán soha -
ily nagy háló nem is lehet készen...
Így hát a Nap, bár sejthet valamit,
mégse fél; csak nevet az egészen.

Rajongás

Régóta csodálom csapongásodat
vágyak és helyszínek között;
ahogy el tudsz szállni, önmagad...
s ha vágyad csalódásba ütközött,
könnyedén megtérsz megint;
biztos ízléssel italod kiválasztod
illata és ízei szerint,
szívószállal ülsz kényesen fölötte
míg egy új hívás magához int...
Engem, az örök egyhelyben-ülőt
ez türelemre, alázatra int.

Ahogy habzsolni tudod az életet!
Nagy szemedben megcsillan a fény!
Szívem ettől mindig új életre kel,
visszatér belém a tűnt remény...
Háló-szobám csak terád vár,
légy enyém!
Így szólt a Pók a Légyhez,
és véget is ért e költemény.

Balszerencse

Csuszmusz apó,
a nagy földigiliszta
jaj, megemlegeti
az elátkozott keddet!
Hiába volt hosszabb,
mint egy felnőtt rigó,
mégiscsak ő húzta
most a rövidebbet!

Katica álma

Ha egyszer nagy leszek,
majd légtornász leszek!
A Virágcirkusz kupoláján
a trapézra felmegyek
és megmutatom a világnak
az összes pöttyömet!

Várakozás

Odvas szívemet belülről
rágja a búbánat-lárva!
Hol késik vajon
az öreg Harkály doktor,
hogy belőlem kioperálja?

Városi macska falun

A kis vörös mókus,
ki kertemben bentlakó,
szidalmat zúdít Mircire,
ki csak „betolakodó”;
afféle nemkívánatos
hétvégi vendég,
ki váratlanul tűnt fel
a látókörében nemrég.

A mókus praclijában
egy zöld dió van,
burkát sebesen lefejt,
de szavát nem felejt;
és makogva kifejt,
mi is a véleménye erről
a lopakodó sziámi
szörnyetegről,
ki fáramászni sem restell,
holott ebben ő, a mókus
a nagymester!

A lárma odacsál
egy pár kíváncsi szajkót,
mint falusi búcsú
a sok cigányrajkót;
kerekedik nagy
perpatvar hamar,
s az ordenáré, recsegő
szajkófecsegés
egy ilyen előkelő
városi úrihölgyet

bizony megzavar!
– Itt úgyis oly zörgős az avar,
csendben sétálni nem lehet!
Megyek, hisz uzsonnára
ígértek a háziak meleg tejet
és jobb is lesz nekem
-a pórnépet lenézve-
egy puha párnán heverészve
sziesztázni egész délután...
(majd meglátogatom madárkáimat
a családi fészükben éjfél után...)

Az elhagyott kert

Törékeny boldogság

A búzán hízott boldog verebek
a porban míg fürödnek,
csapkodó szárnyukról fahéjszín,
csillámló porszemcsék peregnek.
Percegnek koraószi percek ;
elmerengnek.

Tenyerembe simuló
kenyeremben meglapul
pár szem illatos kömény,
íze, aromája véremben kering
mint a tömény, mellyel megkínált
Eric szomszéd, a vén viking.

Jó itt a kertben,
a darázs-zümmögésű csendben,
hol fölöttem törékeny béke ring,
meg frissen mosott, száradni akasztott
napillatú blúz, bugyi és férfinag...

(Maglehet, gépelik már
a diagnózisom,
és úton a végrehajtó,
hogy elvegye otthonom...)

Elhagyott kert, öt tételben

(egy)

Úgy érzem, már ezer éve nézem
fásult nézőként e jólismert filmet.
A tengernyi tű öreg lucfenyőmről
mint karcos, kopott snitt, úgy pereg,
vastagítja évről-évre jobban
a süppedős kerti szőnyeget.
Számon tartok minden lehullott diót,
mókusból is számos generációt...
Sok sárgult levelet elsodor a szél,
a platánról lefoszlik barnafoltos kérge ;
az ember csak ül csendben, ritkán beszél,
belsejében rágcsál a betegség férgé.
A régi önhittség, a gazda-önérzet
pár évtized alatt megkopott, elenyészett.

Mert mi a Kert legbensőbb lényege?
Csírázó élet és erjedt rothadás...
Nem kivétel a benne élő ember.
Vajon mitől is lehetne bármi más?
Párás zöldet szívok most tüdőmbe
ez már nem lélegzet, ez maga a lélek ;
lassan egybeolvadok a kerttel,
hol oly hosszú évek óta élek.

Karom vastag ág, lábam hófehér gyökér,
ráncos bőröm meggyűrt, felsebzett fakéreg.

(kettő)

Fényt kereső bús zarándok
szúrós-szívós szederinda
szerzetésként hajladozik;
bogárrágta reverenda
fedi inas testét,
mint a vedlő festék
a dőlt palánkot
a kert végében ott...
Csápkarja leng, mint az inga
miközben ringva, csavarintva
kerüli a fűbe ejtett
vén sétabotot.

A kerítésen -ez már régi nóta-
ádáz harc dúl hosszú évek óta ;
vöröslő arcú vadszőlő
fojtogat bánatos borostyánt,
mint feltörekvő vezér
a megrokkant hadastyánt,
ki vonakodik átadni helyét,
s a közelgő télre gondol,
mely majd a sok ölelő kart
róla lefejti, ám őt nem űzi el,
helyén ottfelejt.

A mirigyszőrös, felmagzott csalán
áthatolhatatlan, haragzöld falán
a letört faág ütött némi rést,
ám a mogorva harcosokba mégsem
tudott elültetni csüggedést,
hisz övék e földdarab régóta már.
Ellenségük, gyűjtőjük, teájuk magasztalója,
az a furcsa öregember messze jár.

Feldúlt virágágyás alatt
bátran és a bársonyszín vakond.
Jó ösztönnel érzi a csibész,
nem lehet itt már semmi gond.
Kidöntött, fonnyadt tövek jelzik,
hol járhatott ő, ott alant,
s a felszínen számos vakondtúrás
gyűlik egyre, mint temetői hant.
Csak pár megkésve nyíló vadvirág
emeli magasba büszke kelyhét,
mintha tisztelegne régi ellenfél előtt,
nyolcasokat író méhek döngicsélnek,
míg lassan telik az álmos délelőtt.
Éber őrként kormos varjúpár
köröz a kékellő égben odafent,
majd a száradó szil csúcsára ülnek,
szemmel tartják jól a gyanús idegent.
Gyanakvásuk érthető, teljesen jogos.
Nem vagyok én Gazda, csak tulajdonos.

(három)

Gyöngyként dermedő vízcseppek
reccsennek tétova talpam alatt.
Sárgult levélbe burkolt halott hernyót
piszkál unottan a lusta alkonyat.
Húvös homály ül a ködborított kerten,
borzolt rozsdágak közt esti szél suhan.
Szakadt hálójából elbujdokolt a pók,
a darazsak is álomba fagytak boldogan.
Kertemben pára leng.
Fülemben cseng a csend.

A kopár ágak egymáshoz verődnek.
Tán egy öregúr tapsol gúnyosan?!
Csak a szél az... én meg, képzelődök,
ahogy itt üldögélek magányosan.
Fázik már a hátam, tán be kéne menni...
jó volna még egy szívgyógyszert bevenni
és úgyis vizelnem kell majd hamarosan.
Tunyán leng a pára, fájón cseng a csend.

Csak a múltra gondolok, nem a mára.
Jövöm elsötétült, csak emléked dereng.

(négy)

Rozsdás már a lánc, makacskodik a lakat,
vedlett palánkon böngészek krétanyomokat:
„– Nem kell az újság januártól, Palikám!”
Nem fog hirdetést silabizálni többé az apám.

Kiürült a kerti kunyhó, a gazda messze jár...
hűlt nyomán óvatosan lépdél egy kósza sugár;
pókháló őrzi kitinvázát hajdani dús lakomáknak
s a házat együtt emészti a szű, rozsdá és a bánat.

A zsanér zsémbesen csikordul,
vészeljként az ideszokott három őznek,
kiket a nemvárt hangok messzire elűznek.
Szakadt zsákokból a földre kicsordul
a kertészetből rég hozatott tőzeg...
hulladt körték fölött, örvendve erjedt bűznek,
bódult gyümölcslegyek boldogan kergetőznek.

(öt)

Tűztövis vöröslík, galagonya izzik,
vadszőlő borít lángba rozsdás vaskaput,
vérbükk levelén a Nap dárdája átüt;
ámultan szemlélem e furcsa háborút.

Borvörös vértjében haldokló folyondár
bíborszín cserszömörcét fojtogat,
vert hadállását már feladni készül
az ádáz harcban megfáradt őszi nap.

A tövises lepényfa irdatlan tüskéit
maga elé már hiába mereszti;
végetért a harc, legalább is mára,
felhőfüggönyét az Ég is leereszti.

Alkonyodik, szél suhan a kertben,
érezem, ingem alatt a hideg hogy motoz.
Tompá puffanással lábam előtt landol
lucfenyőm csúcsáról a túlrejt toboz.

Lám, a darazsak meg kikezdték a körtét!
Majdannyit elhordtak, mint egy harapás.
Belekóstolt volna az égőszemű kislány,
kinek titkon szántam; vagy valaki más?

De hisz oly régóta nem jár ide senki,
a kiégett fűvű elburjánzott kertbe;
mely nekem is végállomás...

Ebéd az elhagyott kertben

haikulánc

Sülő szalonnám
sercegő zsír öleli,
de másra vár már...

Hagymát hámozok.
Az utolsó héj alatt
lelem lényegét.

Rózsaszínű hús
kockákra vágva, halomban.
(sok lesz magamnak...)

Só, bors, paprika...
mantra a fáradt agynak
Só, bors, paprika...

Készen a pörkölt.
Lassan megdermed a zsír,
a várakozás.

Meteo

Időjósló jelek földön, égen

Esőt hoz, ha a Hold arca sárga színben játszik,
ha korongja körül szivárványszín látszik,
ha udvara nagy, benne ködös zárvány,
ha reggeli fényben felkel a szivárvány.

Ha a távoli hegy karnyújtásra tűnik.
orma körül dől a pára, mint a pipafüst,
ha elmaradt a hajnali harmat,
csapongó tüze miatt lassan forr az üst ;
ha erősen csípnek a bögölyök, szúnyogok,
nyomukban alacsonyan száll a fecske
és bög a sok barom és mekeg mind a kecske.

Ha gyakran kukorékol és sokáig a kakas,
felbolydul a hangyaboly, nyugtalan a kas,
ha tunyán ébredsz fel, kedveden nincsen áldás,
sajognak csontjaid és kínoz a főfájás,
ha messzire hallatszik a légben a kiáltás.

De ha az erdőben elhallgat minden madár,
ha tornyosulnak fellegek, mint egy égi vár,
ha a felhők alja a földig leereszkedik,
nagy melegben hirtelen hideg szél kerekedik,
szürke felhők közelednek zúgva, sebesen,
és furcsa színben felizzik az ég oly hirtelen,
morajló hangot ad a dörgés, mint a medve:
akkor az időnek jégre támadt kedve!

Ha a Nap lenyugtakor az ég alja veres,
a Hold orcája is veresfoltos, szederjes,
bízvást nagy szél támad nemsokára;
előle mielőbb védett zugot keress!

Havazni fog, mikor hályogos-homályos
felhősereg borítja az ónszínű eget,
de a régi hó olvadására sok izgatott kakas
együtt ad majd kezdőjelet ...

Hideg lesz az idő, mikor a napsugarak
a neapfelkelte előtt külön látszanak,
ha az égen a csillagok nagyon fényesek
és dél felé húznak a vadludak.

De ha reggek, alkonyatkor köd ereszkedik,
bőséges harmattal kertnek kedveskedik,
ha éji tücsökcirpelés zavarja álmodat,
pókod a hálója közepén terpeszkedik,
úgy fénylik a Hold, hogy lámpásodat
nyugodtan elteheted...

Száraz lesz az idő és kellemes meleg.

Nagy idő van

Az ég kékjébe szürkét old az alkony.
Kormos felhők versenyt száguldanak.
Rémülten bújik már gyűrt felhővackába
a nyári izzásba fáradt sárga nap.

Ózonszaggal jelzi jöttét a közelgő vihar.
Sistergő villám vág a ház előtti fába;
ágát vesztve reccsen a vadjuhar.

Földi szennyet sodor most a zápor,
az égi gyűlölet, a felhabzó harag;
majd elcsitul minden hirtelen.
Imára hív a kongó estharang.

Esőben

Halkan perdülő dobok és a tetőn
legördülő ezüstös hárfafutamok
hangját hallgatom.

A csendes eső szelíden átölel,
könnyeimre könnyekkel felel;
s a szél is, a megértő zenész
szomorkás szordínóval fújja csak
máskor oly harsány hangszerét.
Nincs baj, nincs semmi vész!
Magam elé ezt suttogom.
Biztosan csak az őszi idő
hozza elő a régi bánatom.

Éjszakai zápor

Egész éjjel esett.
S bár mélyen aludtam,
álmban az esőcseppek
pergését hallottam
és beszívtam a víznek
oly édes illatát
az opálos fényű
cseppfüggönyön át.

Valahol, távolban
dörgött is az ég,
de már nem emlékszem,
mit álmodtam még.

Kánikula

a hőség megült itt a téren
a teraszon forró a teríték
az eltikkadt pincér is csak
bágyadtan int
halántékán csillog a veríték
nem mozdul cseppet sem a lég
a narancslében elolvadt a jég

Eső után

Duzzadt vesszők ágaskodnak büszkén
a babérsom bokrokon, viaszosan fénylő
vastag leveleket emelve magasba,
mint kérkedő döllyfét a férfierő.
Megkésett, sietős cseppek csurrannak
a cserjék ágcsúcsain és a lucfenyőkről
gyantaragacsos toboz záporoz.

A dús mohapárnák pihegő női mellek,
régóta várták az eső jóleső dédelgetését
és hálatalten hevernek kertem kerevetén,
hol a föld alatt számtalan rőt és fehér gyökér
szívja, szürcsöli mohón az éltető nedvet,
az Ég és az Élet áldott üzenetét, mely íme,
az író ember tolláig elér, meghozván
a vershez is a kedvet.

Sárga láng

vad dühvel támad ránk az augusztusi nap
a sárgára aszott fűtenger szinte lángra kap
az aszályban tikkadó gyümölcsfa
nem nyújt árnyat, pillanatnyi enyhét,
már csak az éjszakától várhatunk kegyelmet
s míg a nap a zeniten kéjesen időz,
bokor alatt piheg a karcsúlábú őz

Nagyvárosi nyár

Bitumen tócsa vicsorít a napra,
aszfalt csurran, petrol szaga száll.
Csatornáink bűze a mélyből felbőffen,
magától is viszolyog a nagyvárosi nyár.

A poros parkban két tikkadt nyugdíjas
gyilkolja egymást az árnyékos padért,
maszatos kisgyerek veri magát földhöz;
anyjával hisztizik újabb fagyíért.

Villamosvezető taxissal üvöltöz,
míg beléjük nem hajt egy kamionos.
A mentős megfogadja, állását feladja
és a Dagály strandon lesz majd kabinos.

(Hűvös irodákban a légkondi zümmög,
talpas poharakban megcsörren a jég;
decens titkárnőtök a telefonba suttog:
– Főnök, a népnek lassan elég...)

Esős tavasz

négy hete esik
nem mondják már
hogyan ér
az ócska vascső száján
bugyog a rozsdás víz
mint a vér
ázott falevelek
és tavalyi avar
szaga száll a szélben
nyirkos az ág
mint börtönpriccs
s oly lehangoló
e sötétség délből

Zápor verőfényben

A hőségverte tájra megjött az eső,
forró szorításból enged az idő.
Hiába lödöz száz nyilával
a sértődött nyári nap,
egy kormos felhő oldalából
az áldott víz szakad ...

Kutyám égnek emelt orral
szívja be illatát,
csodálja, ahogy Ördög Úrfi
veri az asszonyát!

Esőszimfónia

Cseppek csattannak a csatornabádogon
pötytyözik fürgén a forró tetőt,
csobogó csermelyként csörgedez a víz,
az útját megtalálva ...
Eresz alól bámulom a szeszélyes időt.

A tetőtérben trópusi tam-tamok szólnak
pont úgy, mint a szerelmes szívverés.
hol felgyorsulva, hol lassuló ütemben ;
és sámándobok, sípok és csengők ...
Önkívület és mindent feledés.

Hirtelen villámcsapás zendül,
és szélgép zúg és bögő húrja pendül ;
mennydörgések sora dübörög
míg halkuló morajként végül
az égi üstdobok öblén tovagördül.
A beálló pillanatnyi csendben
kóbor áram sistereg csupán fülemben
és szívem zakatol vadul.

Aztán a kertre ismét rázúdul a zápor,
a fenyőágak zúgni kezdenek,
suhognak és csattognak,
mint a hollószárnyak,
összeverődő táncos tenyerek ...

Kijárat felé tolongó tömegként
ezrével hullanak alá
az ágról leváló tűlevelek;
szemem előtt karcos film pereg.
S míg kezem az eresz alatti pad
karfáján tétován motoz,
tompá puffanással földet ér
több tucatnyi toboz.

Éjszakai látomás

gömbvillám tűzgolyó gördül
a vihartart hegyoldalon
perzselt sziklákön megpattanva ;
pokol tükre a fénylő falakon

ezernyi szikra csóvába gyűlik
míg végül a sötétlő vízbe hull
itthagya engem a hideg csendben
örökre álmatlanul

Eleredt megint

Fehér felhőtincsek az ég szürke hajában;
megőszült szegény a tengernyi bajában,
mégsem magát sajnálja, hanem engem itt...
nyakamba zúdítja részvevő könnyeit.

Télidő

cseppözönt porlaszt
jégtábla torlaszt
emelt a szél a tó köré,
hideg párafüggönyt
elém felakasztott
ne is lássak el dél felé

fröccsenő tajtékból
kifagyó jéggyöngyök
reccsennek talpam alatt,
kabátom alatt kezd
motozni a csendben
jeges kezével az alkonyat

Szélcsend

A Jég Angyala
csendben lépdelt a havon.
Nem csikordult, reccsent semmi,
megült a hideg, halálos nyugalom;
dermedten várt a Tél...
Visszatartva jeges leheletét is,
fesztes gyeplőn, fogcsikorgatva,
de némán toporgott a téli szél.

Tartalom

<i>Előszó a versekhez</i>	5
---------------------------	---

Csavargások albuma

Zebegény fölött, verőfényben	11
Emlékszóttas	12
Ballagó folyó	13
Zebegényi bicikliút	16
Álmodozás ellenfényben	18
Csillog a víz, a fény íriszembe szúr,	18
Zebegényi part	19
Hazafelé a folyó mentén	20
Csellengés az ártéren	21
Ketten a parton	22
Halál a hajóállomáson	23
Folyóparti alkonyetűdők	24
Parti intermezzo	27
Akkor és most	28
Beborult	29
Pannon dombok	30
Otthon lenni valahol	31
Erdei séta, kisgyerekekkel	33
Szabadban	34
Elmosódva	35
Céltalan séta	36
Zempléni anzix	37
Piknik a hegyoldalon	38
Pilisi pincesor	39
Somdúlóról jövet	40
Szeles úton	41
Elvagyódás 1.	42

Elvágódás 2.	43
Most bánat szital a parkban és	43
Sienai emlék	44
Genfi tó, későősszel	45
Savoyában valahol	46
Randevú, Café d'Orsay	47
Látomás a Colosseumban	48
Sámánok közt a Góbi sivatagban	49
Karibi laguna	50
Párizs	51
Mekong	52
Őszi holdünnep	54

Őszi kék

Évszakváltás	57
Koraősz	58
Szeptember kékje	59
Jókaival a kertben	60
Szeptember végén	61
Szemlélődés, őszi fényben	62
Őszi tájetűdők	63
Holtág	67
Pár csepp idő	68
Fatörzsek mementója	69
Madártávlát	70
Vízparti paralell	71
Őszi esők után	72
Patakparton	73
Bíbor égbolt	74
Őszi fellobbanás	75
Ablaknál, viharban	76
Bársony éjben	77
Egyedül a tanyán	78

Elalvóban	79
Hétvége egyedül	80
Szeptemberi estén	81
Búcsúzik a fény	82
Katángszirmok kékje	83
Esti csendben	85
Önzés	86
Múló évszakok	87
Októberi hajnal	88
Keserédes	89

Ősz a hegyen

Lombhullás	93
Gereblyezés közben	94
Termodinamika	95
Öreg vincellér	96
Vadszőlő a kerítésen	97
Férfibánat	98
Bogárkirály	99
Elmúlás	101
Szomorú szerda	102
Tűzrevetett versek	103
Ősszel szép az ég	104
Korahajnal	105
Esti csend	106
Tűzgyújtás	107
Hideg hajnal	108
Kerti spleen	109
Babér és bánat	110
Hajnali remény	111
Szüret előtt	112
Intermezzo	113
Emlékezés a kis vörösre	114

Erdei találka	115
Elmenőben	116
Erdőszél, szarvasokkal	117
Őszi vadászat	119
Üzenet	120
Borongós ősz	121
Vadludak vándorlása	122
Erdőben nőtt gombaversek	124
Ebédvendég	129
Honorárium	130
Bográcsolás	131
Egy pohár bor elé	132
Disznóölés	133
Tájszínház	134
Novemberi alkony	135
Ködben	136
Gazdabánat	137
Présházi elégia	138
Csorda a ködben	139
Csordahajtás	140
Fagy közelg	141

A titkos kert csodái

A titkos kert	145
Égigérő	146
A holdarcú lány	147
A Holdarcú újra	148
Holdvirág	149
Clair de Lune	150
Holdfényben merengve	152
Cseppek körforgása	154
Bál a holdfényes kertben	156
Bűvös éjszaka	158

Csöndkirály	160
Csillogó cseppek	161
Melankólia	162
A lélek kútja	163
Éjszaka a bűvös kertben	164
A kandi hold szonettje	166
Éjszaka a lápon	167
Indigó éj	168
A kék ősz balladája	169

Kerti sokadalom

Kertem lakói	173
Divathölgy	175
Virágbanyák	176
Tűztövis, megörökítve	177
Páfrányfenyő	178
Madárbüfé	179
Gyöngybagoly etűd	182
Hol vagy, Breki?	183
Hajnali kert	186
Varangyné panasza	187
Csigakotta	188
Egérkaland	189
A fázós sünik	190
Csínytevő mókus	191
A meggyvágó ebédje	192
Pintykommandó	193
Méheimhez	195
Bogárbuli, rovarbál	196
Fénycsapda	198
Rajongás	199
Balszerencse	200
Katica álma	201

Várakozás	202
Városi macska falun	203

Az elhagyott kert

Törékeny boldogság	207
Elhagyott kert, öt tételben	208
Ebéd az elhagyott kertben	213

Meteo

Időjósuló jelek földön, égen	217
Nagy idő van	219
Esőben	220
Éjszakai zápor	221
Kánikula	222
Eső után	223
Sárga láng	224
Nagyvárosi nyár	225
Esős tavasz	226
Zápor verőfényben	227
Esőszimfónia	228
Éjszakai látomás	230
Eleredt megint	231
Télidő	232
Szélcsend	233